

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Η ετυμολόγηση της λέξης «άνθρωπος», δεν είναι απολύτως βέβαιη.

Ωστόσο, επικρατέστερη ετυμολόγηση της λέξης, η οποία είναι αποδεκτή από την πλειονότητα της επιστημονικής γλωσσολογικής κοινότητας, είναι: «Άνδρας»+«ωψ» (γεν. ωπός). Δηλαδή, αυτός που έχει την όψη ανδρός (βλέπε και λεξικό Στ. Βασδέκη). Στην αρχαιότητα ο «άνδρας» (ανήρ) υποδήλωνε επιπλέον και τα δύο φύλα, δηλαδή τον άνθρωπο.

Εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι η **Ελληνική γλώσσα** είναι η μοναδική, η οποία χαρακτηρίζει τον άνθρωπο σύμφωνα με τις διανοητικές του ικανότητες. Όλες οι άλλες λατινογενείς διάλεκτοι, χαρακτηρίζουν τον άνθρωπο μόνον με την υλική του υπόσταση, την χοϊκή, την χωμάτινη (homo, human, home, κ.λπ.).

Να είναι άραγε τυχαίο αυτό, διότι και ο ορισμός αυτός από Ελληνική λέξη έχει ληφθεί, ή μήπως η Ελληνική γλώσσα είναι η μοναδική, η οποία αναδεικνύει την προτεραιότητα στην οποία πρέπει να επικεντρώνεται η προσοχή του ανθρώπου!

Ετυμολογεί τη λέξη «άνθρωπος» από το «άνω»+«θρώσκω» (αναληδών)+«όπωπα» (παρακείμενος του «ορώ», δηλ. βλέπω). Δηλαδή, αυτός που πορεύεται και κοιτάζει προς τα πάνω. Αυτή η άποψη βρίσκει θερμότερη αποδοχή στους θεολογικούς και θρησκευτικούς κύκλους, καθώς υπνοεί την πορεία του ανθρώπου προς τον Θεό.

Η ετυμολογία της λέξης Άνθρωπος κατά τον Σωκράτη

Ο Πλάτωνας, μέσα από τον «Κρατύλο», δίνει μια ετυμολογία, διά στόματος Σωκράτη: «Σημαίνει τούτο το όνομα ο «άνθρωπος»: Ότι τα μεν άλλα θηρία ων ορά ουδέν επισκοπεί ουδέ αναλογίζεται ουδέ αναθρεί, ο δε άνθρωπος άμα εώρακεν -τούτο δ' εστι (το) "όπωπε"- και αναθρεί και λογίζεται τούτο ο όπωπεν. Εντεύθεν δη μόνον των θηρίων ορθώς ο άνθρωπος "άνθρωπος" ωνομάσθη, αναθρών α όπωπε». Δηλαδή, αυτός που μπορεί να σκέφτεται και να εξετάζει αυτά που βλέπει. Κι αυτό το πράττει ο άνθρωπος, σε αντίθεση με τ' άλλα ζώα.

Περί Ανθρώπου

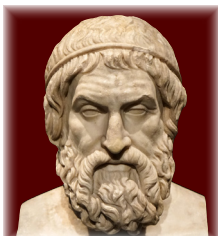
(Αριστοτέλης, Πολιτικά, Α, 1253a 31-1253b 39): Διότι, όπως ο άνθρωπος, όταν πετύχει την πλήρη ηθικοπολιτική του ανάπτυξη, είναι το τελειότερο ζώο, έτσι είναι το χειρότερο απ' όλα, όταν ζει χωρίς νόμους και σύστημα απονομής δικαιοσύνης. Η χειρότερη μορφή αδικίας είναι βεβαίως εκείνη που διαθέτει όπλα. Και ο άνθρωπος γεννιέται έχοντας ως όπλα τις δυνατότητές του για διανοητικές και ηθικές αρετές. Αυτά όμως μπορεί να τα χρησιμοποιήσει κατεξοχήν και για αντίθετους σκοπούς. Γι' αυτό ο άνθρωπος χωρίς αρετή είναι το πιο ανόσιο και άγριο ζώο και σχετικά με τις σαρκικές και γαστριμαργικές απολαύσεις το χειρότερο απ' όλα. Αντίθετα, η δικαιοσύνη συνάπτεται με τους θεσμούς της πολιτικής κοινωνίας. Διότι το σύστημα απονομής δικαιοσύνης είναι η τάξη της πολιτικής κοινωνίας και η δικαιοσύνη είναι απόφραση περί του δικαίου.

Ἡ χαριέν εστ' ἄνθρωπος, ἀν ἄνθρωπος ἦ.

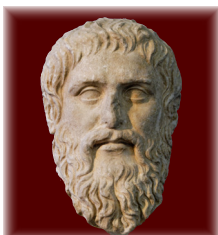
[Μένανδρος](#)

μτφρ: Πράγματι χαριτωμένος είναι ο άνθρωπος, αν είναι άνθρωπος

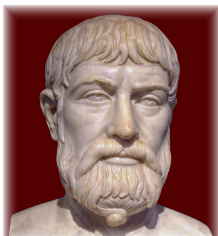
Κι ἀδύνατο νὰ μάθεις τὰ φρονήματα, τὴ σκέψη, τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου προτοῦ πάρει στὰ χέρια τοῦ ἐξουσία.

[Σοφοκλῆς \(Ἀντιγόνη\)](#)

Εἶναι ἀδύνατο νὰ βελτιωθεῖ ὁ κόσμος εἰάν πρῶτα δὲν βελτιωθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

[Πλάτων](#)

Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.

[Πίνδαρος, 522-438 π.Χ., Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής](#)

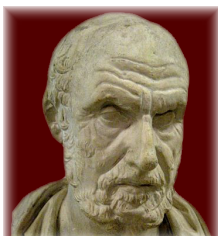
μτφρ: ὁ ἄνθρωπος εἶναι τ' ὄνειρο μιᾶς σκιᾶς.

Πολέμιον ἀνθρώποις αὐτοὶ εαυτοῖς.

[Ἀνάξαρχος, 6ος π.Χ. αἰών, Σκύθης ηγεμόνας καὶ φιλόσοφος](#)

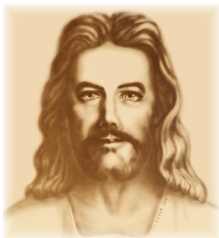
μτφρ: ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἴδιος εαυτὸς τοῦ

Οὐκ ἐνὶ ἰατρικὴν εἰδέναι, ὅστις μὴ οἶδεν ὃ τι ἐστὶν ἄνθρωπος.

[Ἱπποκράτης, 460-377 π.Χ., Πατέρας τῆς ἰατρικῆς](#)

μτφρ: εἶναι ἀδύνατο νὰ ξέρει τὴν ἰατρικὴν, αὐτὸς ποὺ δὲν ξέρει ἀκριβῶς τι εἶναι ὁ ἄνθρωπος

Εγώ είπα Θεοί εστέ

Ιησούς Χριστός (4 π.Χ.-29 μ.Χ.)

Ίδε ο άνθρωπος.

Esce homo.

κατά Ιωάννην – ιθ' 6

*(η παρουσίαση του Ιησού από τον Πόντιο Πιλάτο με την πορφύρα, τον στέφανο
εξ ακανθών κ.λπ.)*

Δεν μπορείς να διδάξεις τίποτα στον άνθρωπο. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να τον βοηθήσεις να ανακαλύψει αυτό που έχει μέσα του.

Γκαλιλέο Γκαλιλέι

Αυτός που μεταμορφώνεται σε σκουλήκι δεν πρέπει έπειτα να παραπονιέται πως τον ποδοπατούν.

Ιμάνουελ Καντ

Ασήμαντοι άνθρωποι είναι εκείνοι που δέχονται τις απόψεις των άλλων, χωρίς να τις επεξεργάζονται οι ίδιοι.

Λέων Τολστόι

Οι άνθρωποι δε γεννιούνται. Γίνονται

Έρασμος, 1469-1536, Ολλανδός ουμανιστής

Το θερίον είπαν θερίον κι ο άνθρωπος είναι χερότερος.

[Γιάννης Μακρυγιάννης, 1794-1864, Αγωνιστής του '21](#)

Κάθε άνθρωπος είναι μια ανθρωπότητα, μια ιστορία παγκόσμια.

[Jules Michelet, 1798-1874, Γάλλος ιστορικός](#)

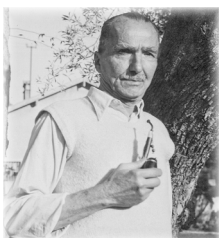
**Πουλί γεννιέται ο άνθρωπος
και δέντρο θα πεθάνει
ρίζες απλώνει γύρω του
και τα φτερά του χάνει.**

[Γεώργιος Δροσίνης, 1859-1951, Έλληνας ποιητής](#)

**Δεν είμαστε ανθρώπινα όντα που βιώνουν μια πνευματική εμπειρία.
Είμαστε πνευματικά όντα που βιώνουν μια ανθρώπινη εμπειρία.**

[Pierre Teilhard de Chardin, 1881-1955, Γάλλος Ιησουΐτης και Φιλόσοφος](#)

**Ε κακομοίρη άνθρωπε, μπορείς να μετακινήσεις βουνά, να κάμεις
θάματα, κι εσύ να βουλιάζεις στην κοπριά, στην τεμπελιά και στην
απιστία! Θεό έχεις μέσα σου, Θεό κουβαλός και δεν το ξέρεις - το
μαθαίνεις μονάχα την ώρα που πεθαίνεις, μα 'ναι πολύ αργά.**

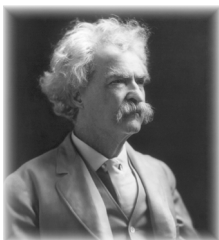
**Ο διάολος μπορεί και μπαίνει μονάχα στην Κόλαση,
ο άγγελος μπορεί και μπαίνει μονάχα στην Παράδεισο. Ο άνθρωπος
όπου θέλει!**

[Νίκος Καζαντζάκης, 1883-1957, Έλληνας συγγραφέας](#)

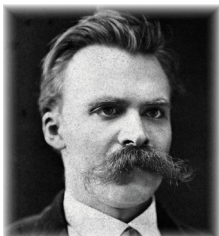
**Από μερικές σοβαρές αιτίες, ο άνθρωπος έφτασε στο συμπέρασμα ότι
είναι η τελειότερη μορφή του σύμπαντος. Δεν υπάρχει, φυσικά, τίποτα
απολύτως που να επιβεβαιώνει αυτή του την άποψη.**

[Τζέιμς Θέρμπερ](#)

Ο άνθρωπος είναι το μόνο ζώο που τρώει χωρίς να πεινάει, πίνει χωρίς να διψάει και μιλάει χωρίς να έχει τίποτα να πει.

[Mark Twain, 1835-1910, Αμερικανός συγγραφέας](#)

Ο άνθρωπος είναι σαν ένα σκοινί τεντωμένο μεταξύ κτήνους και υπερανθρώπου—ένα σκοινί πάνω από την άβυσσο.

[Φρήντριχ Νίτσε, 1844-1900, Γερμανός φιλόσοφος](#)

Στον άνθρωπο όλα πρέπει να είναι ωραία· και το πρόσωπο, και το ντύσιμο, και η ψυχή, και οι σκέψεις.

[Αντον Τσέχωφ, 1860-1904, Ρώσος συγγραφέας](#)

Ένας άνθρωπος είναι το σύνολο των πράξεών του. Τι έχει κάνει, τι μπορεί να κάνει. Τίποτε άλλο.

[Μαχάτμα Γκάντι, 1869-1948, Ινδός ηγέτης](#)

Ο άνθρωπος είναι απόλυτα ελεύθερος και γι' αυτό είναι απόλυτα υπεύθυνος.

Ο άνθρωπος είναι αυτό που θέλει ο ίδιος να είναι.

[Jean-Paul Sartre, 1905-1980, Γάλλος φιλόσοφος](#)

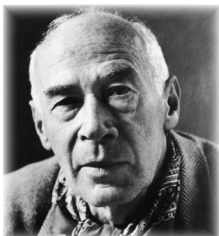
Ο άνθρωπος θα 'πρεπε να είναι ικανός να σχεδιάζει μια εισβολή, να γράφει μια σονάτα, να σχεδιάζει ένα κτίριο, να κουμαντάρει ένα πλοίο, να κλείνει ένα ισοζύγιο, ν' αλλάζει ένα μωρό, να παίρνει και να δίνει διαταγές, να παλεύει, να πεθαίνει γενναία. Η εξειδίκευση είναι για τα έντομα.

[Robert Heinlein, 1907-1988, Αμερικανός συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας](#)

Δεν υπάρχουν κανόνες. Όλοι οι άνθρωποι είναι εξαιρέσεις σε ένα κανόνα που δεν υπάρχει.

[Fernando Pessoa, 1888-1935, Πορτογάλος ποιητής και συγγραφέας](#)

Αν οι άνθρωποι σταματήσουν να πιστεύουν ότι κάποια μέρα θα γίνουν θεοί, τότε σίγουρα θα γίνουν σκουλήκια.

[Henry Miller, 1891-1980, Αμερικανός συγγραφέας](#)

Ο άνθρωπος είναι το μόνο ζώο που η ίδια η ύπαρξη του αποτελεί πρόβλημα προς επίλυση.

[Erich Fromm, 1900-1980, Γερμανός ψυχαναλυτής](#)

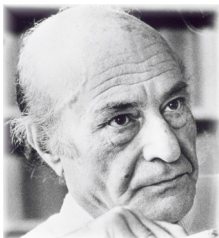
Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι ένας φυλακισμένος που νομίζει ότι είναι ελεύθερος επειδή αποφεύγει να αγγίξει τους τοίχους του κελιού του.

[Nicolás Gómez Dávila, 1913-1994, Κολομβιανός συγγραφέας](#)

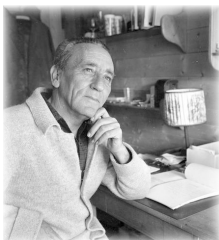
Ο άνθρωπος είναι το μόνο πλάσμα που αρνείται να είναι αυτό που είναι.

[Albert Camus, 1913-1960, Γάλλος συγγραφέας, Νόμπελ 1957](#)

**Με τι πέτρες τι αίμα και τι σίδηρο και τι φωτιά είμαστε καμωμένοι ενώ φαινόμαστε από σκέτο σύννεφο.
«Ήλιος ο Πρώτος»**

[Οδυσσεάς Ελύτης, 1911-1996, Ποιητής, Νόμπελ 1979](#)

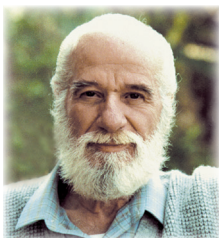
**Το σύμπαν ολόκληρο
είναι ένα όστρακο
που εκκολάφτηκε μέσα του τ' ακριβό μαργαριτάρι
ο άνθρωπος.**

[Νικηφόρος Βρεττάκος, 1912-1991, Έλληνας ποιητής](#)

**Όλοι είμαστε άνθρωποι. Άνθρωποι που ήρθαμε για να φάμε όχι μόνο
το μέλι αλλά και το κεντρί.**

[Μενέλαος Λουντέμης, 1912-1977, Έλληνας συγγραφέας](#)

**Ο Άνθρωπος δικαιωματικά είναι Θεός και γι' αυτό δεν έχει παρά να
διεκδικήσει τα Θεία δικαιώματά του, την Χριστοποίηση και Θεώσή του**

[Δάσκαλος Ιωάννης 1921-1995](#)

**Ο άνθρωπος είναι ένα πλάσμα που είναι συνεχώς «υπό κατασκευήν»,
αλλά επίσης, κατά ένα παράλληλο τρόπο, πάντα σε μια κατάσταση
αέναης καταστροφής.**

[José Saramago, 1922-2010, Πορτογάλος συγγραφέας \[Νόμπελ 1998\]](#)

**Η πιο επαναστατική αλλαγή στον 21^ο αιώνα δεν θα προέλθει από την
τεχνολογία, αλλά από μια καινούργια αντίληψη για το τι σημαίνει να
είσαι άνθρωπος.**

[John Naisbitt, 1929-, Αμερικανός συγγραφέας και μελλοντολόγος](#)

**Να θυμάσαι πως κάθε άνθρωπος που συναντάς κάτι φοβάται, κάτι
αγαπά και κάτι έχει χάσει.**

[H. Jackson Brown, Jr., 1940-, Αμερικανός συγγραφέας αυτοβοήθειας](#)

ΘΕΩΣΗ, Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

*«Έψαχνα το Θεό και βρήκα μόνο τον εαυτό μου.
Έψαχνα τον εαυτό μου και βρήκα τον Θεό».*

Συνήθως οι μη αφυπνισμένοι άνθρωποι ταυτίζονται με τα περιουσιακά στοιχεία τους και είναι «αυτό που έχουν»...

Για να κρατήσουν, λοιπόν, «αυτό που έχουν», το παρεμβάλουν μεταξύ αυτού που αισθάνονται και αυτού που νομίζουν ότι είναι. Έτσι επέρχεται η συνειδησιακή σύγχυση για τον εαυτό μας, και φυσικά το μεγάλο μπλοκάρισμα στο σημαντικό κέντρο της ύπαρξης, που είναι η καρδιά.

Αν τόσο σοφά ο Δημιουργός μας, έδωσε σε κάθε του δημιουργία έναν ρόλο, για να μπορεί να υπάρξει ισορροπία, και ζωή στον πλανήτη αυτόν, ποιόν ρόλο άραγε, έχει αναθέσει στον άνθρωπο, για την ισορροπία και αρμονία του σύμπαντος;

Παρόλο που είναι Απεριόριστος, Ασύλληπτος και πανταχού Παρών, υπάρχει και μέσα στον άνθρωπο. Τον καθοδηγεί και εκφράζεται μέσω αυτού. Ο Θεός είναι πάντοτε «μεθ' ημών» δείχνοντάς μας τον δρόμο, παρέχοντάς μας τις ευκαιρίες (με την διατήρηση βέβαια της ελευθερίας μας να τις αξιοποιήσουμε ή όχι) ώστε να εξελιχθούμε και να γίνουμε αυτό που πάντα στην ουσία μας είμαστε: συνειδητοί συν-εργάτες και συνδημιουργοί, μαζί Του.

Με αυτόν τον τρόπο συνειδητοποιούμε την έννοια του Συμπαντικού Εαυτού μας. Ο προσωπικός εαυτός μας εκφράζεται μέσα από το σώμα μας και δημιουργεί, καθοδηγεί και κυβερνά όλα τα κύτταρα του σώματός μας. Ο Οικουμενικός Εαυτός έχει για σώμα όλο το Σύμπαν και δημιουργεί, συντηρεί και καθοδηγεί ολόκληρη την δημιουργία. Ο υλικός άνθρωπος, αποτελών μέρος της δημιουργίας, είναι μία έκφραση και εκδήλωση του Εαυτού Ανθρώπου. Και 'σεις και εγώ είμαστε εκφάσεις Αυτού του Ενός Εαυτού.

Ο συμπαντικός προορισμός του ανθρώπου, κατά τον Πλάτωνα

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν ότι κάθε άνθρωπος αποτελείται από το Νοητό (θεϊκό στοιχείο) και από την Ύλη. Το πρώτο, για λόγους που δεν είναι απαραίτητο να αναφερθούν εδώ, έπρεπε να αφυπνισθεί. Η διαδικασία αυτή, αφύπνισης του εσωτερικού θείου, συμβολιζόταν μέσα από τα μυστήρια και τις τελετές της ανάστασης. Η αναγέννηση του Θείου ήταν πρωτίστως μία εσωτερική νίκη του ανθρώπου η οποία εξελισσόταν στην οδό που στο τέλος τον ένωσε με το Θεϊόν. Ο κοσμικός άνθρωπος για να το πετύχει αυτό, πρέπει να εναρμονιστεί (Νοητό-Ύλη) με τρόπο ανάλογο του σύμπαντος. [Ο δρόμος της φιλοσοφίας ενεργοποιούσε την φρόνηση (σωστή φορά νου) και οδηγούσε στην αλήθεια (θεία άλη ή απομάκρυνση από την λήθη)...] Ο Πλάτων, λέει σχετικά: «Η σωστή φροντίδα για όλα τα πράγματα είναι μία και μοναδική: να προσφέρεις στο καθένα τις οικείες τροφές και κινήσεις. Οικείες όμως και συγγενείς κινήσεις για το θεϊκό στοιχείο που υπάρχει μέσα μας είναι οι σκέψεις και οι περιφορές του σύμπαντος. Αυτές πρέπει να ακολουθούμε όλοι. Και τους δικούς μας κύκλους, που διαστρεβλώθηκαν κατά την γέννηση μας, πρέπει να τους επαναφέρουμε στην ορθή τροχιά μαθαίνοντας την αρμονία και την ομαλή περιφορά του σύμπαντος. Έτσι θα εξομοιώσουμε τη νόηση μας με το αντικείμενό της – ομοιότητα σύμφωνη με την πρωταρχική της φύση. Και με την εξομοίωση αυτή θα κατακτήσουμε την προδιαγεγραμμένη άριστη ζωή, έχοντας εκπληρώσει τον σκοπό που έθεσαν και θα συνεχίσουν να θέτουν πάντα στους ανθρώπους οι θεοί» (Πλάτων, «Τίμαιος», 90c).

«Πάντες οι άνθρωποι φύσει ορέγονται του ειδέναι», Αριστοτέλης.

Η εγκόσμια πραγματικότητα μέσα στην οποία «ρίχνεται» ο άνθρωπος είναι ανεξάρτητη από τις οντολογικές προϋποθέσεις του ατομικού Είναι, και για το λόγο αυτό είναι αδιάφορη για την πορεία θέωσης του ατόμου. Η τελείωση του ανθρώπου, ούτε εξαρτάται από την εγκόσμια τάξη ούτε προσβλέπει προς αυτή: «τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης» (Προς Κολοσ. 4), και: «μη αγαπάτε τον κόσμο, μηδέ τα εν τω κόσμω» (Ιωαν. Α', 2).

Για την χριστιανική οντοθεολογία (δογματική), η κοινωνία, η ιστορία και ο πολιτισμός ταξινομούνται ως εγκόσμια τάξη, ως εγκόσμιο περιβάλλον και κυρίως ως πεπτωκός Είναι, απέναντι στο οποίο ορθώνεται ο προς θέωση άνθρωπος. Οι αποχρώσεις, οι διαβαθμίσεις

ή η ιεράρχηση του εκτός ατομικού Είναι κόσμου εξαλείφονται ως μη ουσιαστικές, ή μη συστατικές της θεωτικής πορείας του ανθρώπου. Ο άνθρωπος αναγνωρίζεται ως αποκλειστικός δημιουργός της θέωσής του ή της πτώσης του. Στην χριστιανική σκέψη (και αναφερόμαστε πάντα στην Ορθοδοξία) δεν αναγνωρίζεται τίποτα πέρα από την εσωτερική ελευθερία (αυτεξούσιο) του ατόμου, που σαν τέτοιο οφείλει να οδηγηθεί στην θέωση. Το θαύμα της θέωσης του ατόμου συντελείται με προσωπική (του προσώπου) ευθύνη, μέσα στον κόσμο, και ερήμην του κόσμου, διότι: «γέγραπται άγιοι γενέσθαι, ότι εγώ άγιος ειμί» (Πέτρου Α', 1). Δηλαδή η θεωτική πορεία του ανθρώπου αποκόπτεται από τις ιστορικοκοινωνικές συνθήκες του όντος ή αλλιώς, από την ανθρώπινη συνθήκη.

Ωστόσο, και παρά την φαινομενική προτεραιότητα η οποία εκχωρείται στο ατομικό Είναι (αν και δεν πρόκειται εδώ για παραχώρηση προτεραιότητας, αλλά για διαγραφή του κοινωνικού Είναι), ολόκληρο το οντοθεολογικό (δογματικό) σχέδιο του χριστιανισμού αδυνατεί να ξεπεράσει την βασική αντίφαση: πώς συμβιβάζεται η απόλυτη προτεραιότητα του ατομικού Είναι, δηλαδή η ελευθερία της ανθρώπινης ύπαρξης και το αυτεξούσιο, με την πανταχού παρούσα θεϊκή υπόσταση, τον Θεό ως παντοδύναμο κριτή, νομοθέτη και δημιουργό του κόσμου; Ποια είναι τα περιθώρια της ελευθερίας της ύπαρξης μέσα σ' ένα κόσμο σχεδιασμένο, επιτηρούμενο και απόλυτα εξελεγχόμενο από την θεία βούληση ή την θεία πρόνοια; Η αντίφαση αυτή επιτείνεται, αν ληφθεί υπόψη ότι η ανθρώπινη ύπαρξη χρεώνεται αυτοδικαίως το προπατορικό αμάρτημα, ταυτόχρονα με την έλευσή του στον κόσμο, από το οποίο οφείλει πρωτίστως να απαλλαγεί εξαγνιζόμενος.

Το πρόβλημα της σχέσης της θείας πρόνοιας και της ελευθερίας της βούλησης παραμένει αμετακίνητο και φυσικά χωρίς απάντηση: πού κατοικεί το νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης, στην ελευθερία ή το προκαθορισμένο σχέδιο;

Η ελευθερία αίρεται στο βαθμό που και οι δύο επιλογές (η σύμφωνη και η αντίθετη με την Πρόνοια) ορίζονται ως τέτοιες από την Πρόνοια. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι οι εισηγητές της Μεταρρύθμισης (Λούθηρος, Καλβίνος) κατανοώντας την λογική ασυνέπεια ανάμεσα στην ελευθερία του ατόμου και την Θεία Πρόνοια οδηγήθηκαν στην κατάργηση της ελευθερίας και του αυτεξουσίου. Ανεξάρτητα, όμως, από τις αξεπέραστες ή όχι δυσκολίες του προβλήματος, εξετάζοντας προσεκτικότερα τον τρόπο με τον οποίο τίθεται το ζήτημα της ελευθέρας βουλήσεως του ανθρώπου και του αυτεξουσίου, τα κείμενα των στοχαστών του χριστιανισμού επιτρέπουν να υποθέσουμε ότι το καθαντό ζήτημα δεν ήταν το αυτεξούσιο και η ελευθερία του ανθρώπου, αλλά η ερμηνεία εμφάνισης του κακού στον κόσμο. Κι αυτό γιατί η ιουδαϊκή παράδοση (προπατορικό αμάρτημα) δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή, ως αυτονόητη, μια και ήταν ξένη προς κάθε πνευματική παράδοση της εποχής, στα γεωγραφικά όρια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, όπου δέσποζε η ελληνική σκέψη. Η δυσκολία για τους Πατέρες της εκκλησίας και τους μετέπειτα στοχαστές (οι οποίοι είχαν ελληνική παιδεία) δεν ήταν το αν ο άνθρωπος είναι ή όχι ελεύθερος (αυτό μάλλον ελάχιστα τους απασχολούσε, αφού δεν ετίθετο ζήτημα δημιουργίας, ο δε ιστορικός-κοινωνικός κόσμος ταξινομείται ως απαξία στο όλο σύστημα), αλλά το ασυμβίβαστο για την λογική της ελληνικής παιδείας της θείας καλοσύνης και του εγκόσμιου κακού. Αντινομία η οποία ξεπερνιέται, αν αναγνωρίσουμε στον άνθρωπο το αυτεξούσιο ή αλλιώς την ελευθερία της βούλησης και την απόλυτη ευθύνη των επιλογών του.

Κάτω από το φως αυτής της ανάγκης, η προσφυγή των χριστιανών στοχαστών στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία (κυρίως στον Πλάτωνα και τους νεοπλατωνιστές) δεν ήταν μόνο ωφέλιμη, μια και μπορούσε να δανεισθεί απ' αυτή χωρίς δυσκολία το αυτεξούσιο, που έλυne το πρόβλημα του κακού μέσα στον κόσμο, αλλά επιβεβλημένη και μη παρακάμφιμη. Επιβεβλημένη, γιατί αποτελούσε τον δεσπίζοντα φιλοσοφικό Λόγο της εποχής και συνεπώς τον νόμιμο Λόγο της εποχής, με τον οποίο όφειλε να διαλεχθεί, προκειμένου να πολεμήσει την παλαιά θρησκεία.

Η βασική αυτή αντίφαση, σε συνδυασμό με την οξεία και χωρίς συμβιβασμούς ή ενδιάμεσες διαβαθμίσεις, ρήξη της χριστιανικής σκέψης με το κοινωνικό ον, αποτέλεσε την κύρια αιτία, που η εγκόσμια κοινωνική και ιστορική πραγματικότητα του Χριστιανισμού γιγάντωσε μια πρωτόγνωρη εκκλησιαστική διαμεσολάβηση (στην Δυτική αλλά και την Ανατολική Εκκλησία) η οποία αναιρεί εκ βάθρων την ισορροπία κοινωνικού και ατομικού Είναι, σε βαθμό που ο Χριστιανισμός (μέσω της διαμεσολαβητικής εκκλησίας) καταλήγει να μάχεται την θεωτική πορεία του ατόμου, την οποία υποτίθεται ότι βοηθά.

Αντίθετα με τον Χριστιανισμό, η αρχαία ελληνική σκέψη καταφάσκει εξίσου στο ατομικό και το κοινωνικό Είναι, με ρητή προτεραιότητα στο ατομικό, δηλαδή την ατομική ύπαρξη, ως δυνατότητα δημιουργικής ελευθερίας. Γιατί: **Η Αρχαία ελληνική σκέψη αντιδιαστέλλει σαφώς και χαράζει**

τα όρια μεταξύ ατομικού όντος (ως ελευθερίας και δημιουργίας) και κοινωνικού (συλλογικού όντος), ως αναγκαιότητας. Η ιεράρχηση των αξιών ακολουθεί την κατιούσα από την κορυφή, όπου τοποθετείται το άτομο (το ελεύθερο ον), προς την κοινωνία (συμβατικό ον). Η νοηματοδότηση εκκινεί από το άτομο προς την κοινωνία και όχι αντίστροφα, καθώς συμβαίνει με την μυθολογική και θρησκευτική σκέψη. Ο άνθρωπος είναι δημιουργός των νόμων (θεσμών, κοινωνίας), και ως τέτοιος βρίσκεται πάνω από τους νόμους. Υπακούει στους νόμους, όσο έχει πλήρη συνείδηση ότι είναι αυτός ο δημιουργός και εγγυητής των νόμων (θεσμών). Η πολιτεία (συνύπαρξη πολιτών) είναι ιερή και άξια σεβασμού, μέσα στα πλαίσια του σεβασμού του δημιουργήματος από τον δημιουργό. Αλλά κυρίως μέσα στο πλαίσιο αναγνωρίσεως και προϋποθέσεως του άλλου ως συνδημιουργού.

Σύμφωνα με το βαθύτερο πυρήνα της αρχαιοελληνικής σκέψης, το τέλειο δημιούργημα (ως έργο της ελευθερίας) συνιστά ταυτόχρονα και την τελείωση του ατομικού Είναι. Το άτομο δεν αλλοτριώνεται μέσα στην δημιουργία του αλλά αντίθετα ολοκληρώνεται μέσα σ' αυτήν. Βλέπει την τελείωση του ατομικού Είναι στην τελείωση της δημιουργίας του. Η εξωτερική δράση, ως δημιουργία, είναι ο τρόπος του ατομικού Είναι: του αυτοτελειούμενου όντος. Η δημιουργική ανάλωση του ανθρώπου δεν αποτελεί καθρέφτη της ύπαρξης, αλλά εικόνα της ύπαρξης, ως δημιουργού. Ο Χριστιανισμός θέλει τον άνθρωπο αυτοτελειούμενο θεό: η ελευθερία του ατόμου εξαντλείται, ως δημιουργία, στην εσωτερική τελείωση-θέωση του ατόμου.

Μέσα σ' αυτή την συνάφεια, ο επικρατών σχολαστικός εξωτερικός Χριστιανισμός δεν είναι παρά το μισό, το ακρωτηριασμένο σώμα της αρχαίας ελληνικής σκέψης. Ακρωτηριασμός, όχι μόνο του προχριστιανικού (ελληνικού) πνεύματος αλλά και της ίδιας της ύπαρξης, στο βαθμό που αποκρύβει την «άλλη» πλευρά του ανθρώπου. Διαγράφει την κοινωνική συνθήκη και χαρακτηρίζει τα πάθη (ψυχής και σώματος) του ανθρώπου (το μισό της ύπαρξης) «αμαρτία», «προπατορικό αμάρτημα», «έργο δαιμόνων» κ.λπ, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό την κατά πρόσωπο αντιμετώπιση του όντος στην αντιθετική του ολότητα. Αποκρύβει και διαγράφει το μισό της ύπαρξης, εμποδίζοντας την αυτογνωσία της ύπαρξης και εισηγείται τον αφορισμό και την δογματική απόρριψη. Η στάση αυτή μάχεται την αποδοχή του όντος στην ολότητα του, που περιλαμβάνει, εκτός των άλλων πολλές αντιφάσεις και απορίες.

Η αγαθοτελής βούληση του Πατέρα εκπορεύει από τους Κόλπους Του την Θεία Ανθρωποϊδέα. Εάν αιτία είναι ο Θεός, τότε ο σκοπός είναι η Θέωση του ανθρώπου και γι' αυτό του δίνεται το κατάλληλο περιβάλλον για να το βιώσει και να το πραγματοποιήσει. Το περιβάλλον είναι ο κόσμος και αυτή είναι η αιτία της δημιουργίας του. Η εκδήλωση του Θείου, δηλώνει την ύπαρξή του, τον σκοπό και τις προθέσεις του, την ταυτότητά του. ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ. Αλλά όταν ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, μήπως δεν είναι ο αυθεντικός σκοπός; Τότε δεν προέρχεται από τον αληθινό Δημιουργό. Τι σημαίνει ότι ο άνθρωπος εμφανίζεται μετά από την ύλη; Η ύλη έφερε την πτώση ή η πτώση την ύλη; Φταίει ο αρχιτέκτων που δημιούργησε το περιβάλλον που είχε φίδι ή φταίει ο ένοικος;

Μόνο όταν αποκτούμε συνείδηση και επίγνωση της πτώσης, ενσυνείδητα επιστρέφουμε στην Θέωση. Εκείνοι που θέλουν να μάθουν το μέλλον και ψάχνουν για προβλέψεις, αλλά αρνούνται να μάθουν την Ιστορία, χάνουν και το παρόν κι εκείνοι που ψάχνουν μόνο το παρελθόν χωρίς να νοιάζονται για το αύριο, κι αυτοί χάνουν το παρόν. Η Θέωση επιτυγχάνεται μόνο στο παρόν, εδώ και τώρα. Τελικά, η πτώση του ανθρώπου είναι Θείο Σχέδιο ή παράβαση νόμου; Αν αιτία είναι ο όφης, γιατί χρεώθηκε ο άνθρωπος; Αν αιτία είναι ο άνθρωπος, γιατί χρεώθηκε ο όφης; Εάν ευθύνονται και οι δυο, γιατί χρεώνουν τον Θεό; Κι αν ευθύνεται ο Θεός, τότε πού βρίσκεται το προπατορικό αμάρτημα; Εκτός κι αν είναι αυτός ο Προπάτωρ που εξέλεσε και αργά ή γρήγορα θα κληθούμε να τον συγχωρήσουμε. Εάν εξέλεσαν πρώτα οι Άγγελοι, δεν φέρουν ευθύνη για την πτώση του ανθρώπου; Οι Άγγελοι όμως δεν έχουν ελεύθερη βούληση, δεν θα μπορούσαν να παραβούν το νόμο χωρίς την ελεύθερη ατομική βούληση που διαθέτει ο άνθρωπος; Όλα εξηγούνται, όταν κατανοήσουμε ότι οι Αγγελικές δυνάμεις βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο.

Η ύπαρξη του κακού ουσιαστικά δεν υφίσταται. Το κακό είναι μη ον, γίνεται ον από την στιγμή που η προαίρεση του λογικού όντος έχει τη βούληση να το προσλάβει. Αν η προαίρεση του ανθρώπου ή του Αγγέλου δεχθεί κάτι άλλο μέσα του, αμέσως αλλάζει και παύει υφιστάμενο το κακό.

Τι εστίν άνθρωπος τελικά; «Γνώθι σ' αυτόν» και «Εν οίδα ότι ουκ οίδα»

Εάν δεν υπήρξε πτώση, αλλά ήταν Θείο Σχέδιο και δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, τότε για ποιο λόγο

ο Πατέρας έστειλε τον Υιό Του Τον ίδιο να θυσιαστεί με σκοπό και αποτέλεσμα την εξαγορά του προπατορικού αμαρτήματος, την ενθύμηση της Θείας καταγωγής και προορισμού του ανθρώπου, την διάνοιξη του Δρόμου της Θέωσης, την φανέρωση της Ταυτότητας του διαβόλου στους ανθρώπους, την φανέρωση της Θείας Νομοτέλειας, το Πρότυπο και την Θεία Κοινωνία που μαζί με την ενανθρώπιση Του δημιουργούν τις προοπτικές πνευματοποίησης της ύλης, πράγμα που ξεκινάει με την Βάπτισή. Εκεί, ή παίρνεις το όνομα δωρεάν ή το παίρνεις δανεικό με τόκο όταν οι πράξεις σου δεν ανταποκρίνονται στο Χρίσμα που έλαβες. Ο εγωκεντρισμός, ο ατομισμός, ο εγωισμός τροφοδοτούν με εωσφορικό φως την ιδέα του άλλου. Η προσωπική μας σχέση με τον Θεό Λόγο, είναι το μέτρο εκδήλωσης στην ύλη που επιτρέπει ανάληψη ευθύνης έργου και όχι πάρεργου, δηλαδή έργου δεσμευμένου στην ύλη και το φόβο. Η διεύρυνση της έννοιας του Εαυτού, δίνει τις προϋποθέσεις για την ύπαρξη αληθινής ταπεινοφροσύνης.

Μη στηριζόμενος μόνο στις ικανότητες του και καταθέτοντας τα θελήματά του στο θείο θέλημα, αποκτά την υψηλή Θεογνωσία και διά της Θεογνωσίας γίνεται μετά και παντογνώστης κατά χάριν. Μπαίνει μέσα στο σύμπαν και έρχεται σε επαφή μ' έναν ιδιαίτερο και μυστικό τρόπο με όλο τον κόσμο.

Ο αυτόνομος ουμανισμός πάλι ως φιλοσοφικοκοινωνικό σύστημα, χωρισμένο, αυτονομημένο από τον Θεό, οδηγεί σέ ένα πολιτισμό φιλαυτίας και αδιεξόδου τον σύγχρονο άνθρωπο. Επειδή όμως αρνήθηκε Εκείνον που τον έπλασε, ο οποίος φροντίζει και μεριμνά γι' αυτόν και εγωιστικά επιμένει σ' αυτήν την άρνηση, γι' αυτό ο πιο κοντινός θα λέγαμε παράγων αναφοράς είναι ο ίδιος ο εαυτός του και δεν ανέχεται να βάλει άλλον που να είναι αφέντης, πάνω από τον εαυτό του.

Όσο είμαστε κλεισμένοι στον εαυτό μας, στο εγώ μας, είμαστε άτομα, όχι όμως πρόσωπα. Μόλις εξέλθουμε από την κλειστή ατομική μας ύπαρξη κι αρχίσουμε, σύμφωνα με την Χάρι του Θεού αλλά και την δική μας συνέργεια - να αγαπούμε, να προσφερόμαστε όλο και περισσότερο σ' Αυτόν και τον πλησίον μας, γινόμαστε πρόσωπα αληθινά. Όταν δηλαδή το εγώ μας συναντήσει το Συ του Θεού και το συ του αδελφού, τότε αρχίζουμε να βρίσκουμε τον χαμένο εαυτό μας. Αφού μέσα στην κοινωνία της θεώσεως, για την οποία πλασθήκαμε, μπορούμε να ανοιγόμαστε, να επικοινωνούμε, να χαιρόμαστε ο ένας τον άλλον πραγματικά.

Όλα αυτά έχουν πραγματική, ουσιαστική αξία, όταν γίνονται με την Χάρι του Θεού, όταν δηλαδή προσπαθούμε να τα κάνουμε όλα προς δόξαν Θεού, δηλαδή το «Αγαπάτε Αλλήλους» εμπράκτως κι όχι να μας αρκεί η συναισθηματική μας αγάπη στον πλησίον, διότι στον εαυτό μας προσφέρουμε και υλικά και πνευματικά αγαθά.

Είπε ο Χρίστος: «Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33). Η βασιλεία του Θεού είναι η θέωσις, το να λάβουμε την Χάρι του Παναγιού Πνεύματος. Όταν έλθει η θεία Χάρις και βασιλεύσει μέσα στον άνθρωπο, ο άνθρωπος βασιλεύεται από τον Θεό. Και διά των θεωμένων ανθρώπων έρχεται η Χάρις του Θεού και στους άλλους ανθρώπους και στην κοινωνία. Αλλά κι όπως διδάσκουν οι Πατέρες, στην Κυριακή Προσευχή «ελθέτω η βασιλεία» σημαίνει «ελθέτω η Χάρις του Αγίου Πνεύματος», που όταν έλθει θεώνει τον άνθρωπο.

Ο Θεός είναι ζωή. Όποιος λοιπόν χωρίζεται από τον Θεό, χωρίζεται από την ζωή. Άρα ο θάνατος και η πνευματική νέκρωση, ο φυσικός δηλαδή και ο πνευματικός θάνατος, ήταν το αποτέλεσμα της παρακοής των πρωτοπλάστων.

Με την σάρκωση του Λόγου, όπως θεολογεί ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, πραγματοποιείται μία δευτέρα κοινωνία Θεού και ανθρώπων. Η πρώτη κοινωνία ήταν αυτή στον Παράδεισο. Αυτή όμως διασπάσθηκε. Χωρίστηκε ο άνθρωπος από τον Θεό. Ο πανάγαθος Θεός οικονόμησε τώρα μια άλλη, δευτέρα κοινωνία, ένωση δηλαδή Θεού και ανθρώπων, που να μην μπορεί πλέον να διασπαθεί. Διότι αυτή η δευτέρα κοινωνία Θεού και ανθρώπων γίνεται στο πρόσωπο του Χριστού.

Ο Θεάνθρωπος Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού και Πατρός, έχει δυο τέλειες φύσεις: Την θεία και την ανθρώπινη. Οι δυο αυτές τέλειες φύσεις ενώνονται «ατρέπτως, ασυγχύτως, αχωρίστως και αδιαιρέτως», στο ένα πρόσωπο του Χριστού.

Το έργο όμως του νέου Αδάμ προϋποθέτει το έργο της νέας Εύας, της Παναγίας, η οποία και αυτή διόρθωσε να λάθος της παλαιάς Εύας. Η Εύα ώθησε τον Αδάμ στην παρακοή. Η νέα Εύα, η Παναγία, συντελεί στο να σαρκωθεί ο νέος Αδάμ, ο οποίος θα οδηγήσει να ανθρώπινο γένος στην υπακοή του Θεού. Γι' αυτό η Κυρία Θεοτόκος, ως και το πρώτο ανθρώπινο πρόσωπο που επέτυχε την θέωση – κατ' εξαίρετο και ανεπανάληπτο μάλιστα τρόπο, διαδραμάτισε στο έργο της σωτηρίας μας όχι απλώς βασικό ρόλο, αλλά αναγκαίο και αναντικατάστατο.

Εάν η Παναγία δεν είχε προσφέρει με την υπακοή της την Ελευθερία της στον Θεό και, κατά τον άγιο Νικόλαο Καβάσιλα, τον μεγάλο θεολόγο του ΙΔ' αιώνας, δεν είχε πει το «ναί» στον Θεό, δεν θα μπορούσε να σαρκωθεί ο Θεός. Διότι ο Θεός που έδωσε την ελευθερία στον άνθρωπο δεν θα

μπορούσε να την παραβιάσει. Δεν θα μπορούσε να σαρκωθεί, εάν δεν ευρίσκετο μια τέτοια αγνή, παναγία, ακηλίδωτη ψυχή σαν την Θεοτόκο, η οποία θα προσέφερε ολοκληρωτικά την ελευθερία της, την θέλησή της, τον εαυτό της όλο στον Θεό, ώστε να Τον ελκύσει προς τον εαυτό της και προς ημάς. Η Παναγία μας έχει τα δευτερεία της Αγίας Τριάδος, ότι είναι θεός μετά τον Θεόν, μεθόριο μεταξύ κτιστού και άκτιστου. Αυτά τα αγγελικά τάγματα φωτίζονται από να φως που λαμβάνουν από την Παναγία.

Εγκωμιάζεται ως «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξότερα ασυγκρίτως των Σεραφείμ».

Ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος «και εσκήνωσεν εν ημίν», όπως γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης (Ιω. α' 14).

Επειδή δε έγινε άνθρωπος διά της Θεοτόκου, εικονίζουμε την Θεοτόκο στην κόγχη του ιερού, για να δείξουμε ότι δι' αυτής ο Θεός έρχεται στην γη και στους ανθρώπους. Αυτή είναι «η γέφυρα δι' ής κατέβη ο Θεός» και πάλι «η μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν», η Πλατυτέρα των ουρανών, η χώρα του αχωρήτου, που εχώρησε μέσα της τον αχώρητο Θεό για την σωτηρία μας.

Όλοι οι άνθρωποι είναι πλάσματα του Θεού, όμως δεν είναι όλοι παιδιά Του. Για όλους τους ανθρώπους ο Θεός είναι ο Δημιουργός τους, δεν είναι όμως για όλους ο Πατέρας τους.

Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος, πρέπει να υποστεί μια νέα, πνευματική γέννηση (αναγέννηση), με την οποία θα γίνουν παιδιά του Θεού, κληρονομώντας έτσι τη Βασιλεία του Θεού.

Αυτή την αποκάλυψη, την έκανε ο Ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός στον Νικόδημο, έναν νομοδιδάσκαλο, που ήρθε ένα βράδυ να βρει τον Κύριο και να Τον ρωτήσει κάποια πράγματα. Και ο Κύριος του είπε: “Αληθώς σου λέγω, αν κάποιος δεν γεννηθεί άνωθεν (από επάνω), δεν μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού. Ο Νικόδημος λέει σ' αυτόν: Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να γεννηθεί, ενώ είναι γέροντας; Μήπως μπορεί να μπει για δεύτερη φορά στην κοιλιά της μητέρας του και να γεννηθεί; Αποκρίθηκε ο Ιησούς: Αληθώς σου λέγω, αν κάποιος δεν γεννηθεί από νερό (το Λόγο του Θεού) και Πνεύμα (το Άγιο Πνεύμα), δεν μπορεί να μπει μέσα στη βασιλεία του Θεού. Εκείνο που έχει γεννηθεί από τη σάρκα, είναι σάρκα και εκείνο που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα, είναι πνεύμα. Μη θαυμάσεις ότι σου είπα: Πρέπει να γεννηθείτε άνωθεν (από επάνω)», (Ιωάνν. 3:3-5).

Βλέπουμε λοιπόν ότι στον άνθρωπο, πρέπει να συμβεί κάτι μέσα του, που θα τον αλλάξει και θα τον κάνει από σαρκικό άνθρωπο, που ασχολείται μόνο με τα επίγεια, πνευματικό, καθώς όπως γράφει ο απόστολος Παύλος, “σάρκα και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού, ούτε η φθορά κληρονομεί την αφθαρσία” (Α' Κορ. 15:50).

Γι' αυτό πρέπει να αναγεννηθεί και να ανακαινιστεί. Ο Κύριος είπε το εξής πάνω σε αυτό: “Ούτε βάζουν παλιό κρασί σε νέο ασκί γιατί ξινίζει ούτε νέο κρασί σε παλιό, διότι σχίζονται τα ασκιά, αλλά βάζουν νέο κρασί σε καινούργια ασκιά, ώστε και τα δύο διατηρούνται” (Ματθ. 9:17). Το καινούργιο ασκί είναι ο νέος, μετανοημένος, αναγεννημένος και ανακαινισμένος άνθρωπος, που δέχτηκε το Χριστό στη ζωή του και αποφάσισε να Τον ακολουθήσει, αφήνοντας πίσω του την παλιά, αμαρτωλή του ζωή. Με αυτό τον τρόπο, γίνεται παιδί του Θεού, όπως μας εξηγεί ο Ιωάννης στο ευαγγέλιό του: “Όσοι όμως Τον δέχθηκαν (το Χριστό), σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού, σ' αυτούς που πιστεύουν στο Όνομά Του, οι οποίοι όχι από αίματα, ούτε από θέλημα σάρκας, ούτε από θέλημα άνδρα, αλλά από τον Θεό γεννήθηκαν” (Ιωάνν. 1:12-13).

Αυτή η αναγέννηση, είναι η αφετηρία μιας συνειδητοποιημένης, χριστιανικής ζωής, μια ζωής καθαρής, αγίας, συναρπαστικής, αλλά και δύσκολης, σε μια οδό που οδηγεί τον άνθρωπο στην αιώνια ζωή, κοντά στο Δημιουργό του και Πατέρα Του και η οδός αυτή, λέγεται “Ιησούς Χριστός” καθώς ο Ίδιος είπε: “Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή και κανένας δεν έρχεται στον Πατέρα, παρά μόνον διαμέσου Εμένα” (Ιωάνν. 14:6).

Και η νέα αυτή η ζωή έχει κάποια χαρακτηριστικά που τα περιγράφει ο Ιωάννης στην πρώτη του επιστολή: “Καθένας που έχει γεννηθεί από τον Θεό, δεν πράττει αμαρτία, για τον λόγο ότι δικό Του σπέρμα μένει μέσα σ' αυτόν και δεν μπορεί να αμαρτάνει, επειδή γεννήθηκε από τον Θεό” (Α' Ιωάνν. 3:9). Επίσης γράφει: “Γνωρίζουμε ότι καθένας που έχει γεννηθεί από τον Θεό δεν αμαρτάνει, αλλ' αυτός που γεννήθηκε από τον Θεό διαφυλάττει τον εαυτό του και ο πονηρός δεν τον αγγίζει” (Α' Ιωάνν. 5:18), “κάθενας που πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, γεννήθηκε από τον Θεό και καθένας που αγαπάει Αυτόν που τον γέννησε, αγαπάει και εκείνον που γεννήθηκε απ' Αυτόν” (Α' Ιωάνν. 5:1).

Αποκτά μετά ο άνθρωπος την απάθεια, την ζωή χωρίς τα διαβλητά πάθη, τις εφάμαρτες αδυναμίες. Και είναι τότε ειρηνικός και ατάραχος σέ κάθε προσβολή εξωτερική, απαλλαγμένος από υπερηφάνεια, μίσος, μνησικακία, σαρκικές ορέ-ξεις.

Αυτό είναι το δεύτερο στάδιο της θεώσεως, το καλούμενο «θεωρία», κατά το οποίο ο άνθρωπος καθαρισμένος ήδη από τα πάθη φωτίζεται από το Άγιο Πνεύμα, ελλάμπεται και θεώνεται. Θεωρία σημαίνει

θέα. Θεωρία του Θεού σημαίνει θέα του Θεού. Για να μπορεί όμως κανείς να βλέπει τον Θεό, πρέπει να είναι θεωμένος άνθρωπος. Άρα θεωρία του Θεού σημαίνει θέωσις.

Όταν μάλιστα καθαρισθεί τελείως, προσφερθεί τελείως στον Θεό, τότε λαμβάνει και την μεγαλύτερη στους ανθρώπους εμπειρία τής θείας Χάριτος, που κατά τους αγίους Πατέρες είναι η θέα του ακτίστου φωτός του Θεού. Αυτό το φως το βλέπουν οι πολύ προχωρημένοι στην θέωση, ελάχιστοι σε κάθε γενεά. Το βλέπουν οι Άγιοι του Θεού, και φαίνονται μέσα σ' αυτό, όπως άλλωστε εικονίζονται στις αγίες εικόνες τους με τα φωτοστέφανα.

Το να αποκτήσει κανένας τη χάρη του Αγίου Πνεύματος είναι σαν να κερδίζει ένα αιώνιο απόκτημα, την αιώνια ζωή, ένα θησαυρό που δεν καταστρέφεται κι' ούτε χάνεται ποτέ. Κάθε καλό έργο, που κάνουμε για την αγάπη του Χριστού, μάς δίνει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Αλλά περισσότερο απ' όλα μας δίνει αυτή τη χάρη η προσευχή, γιατί ο καθένας μπορεί να προσευχηθεί, πλούσιος ή φτωχός, άρχοντας ή χωριάτης, δυνατός ή αδύνατος, γερός ή άρρωστος, ενάρετος ή αμαρτωλός.

«Όταν κατεβαίνει το Άγιον Πνεύμα επάνω στον άνθρωπο και εισχωρεί μέσα του, η ψυχή του ανθρώπου γεμίζει από μία χαρά ανέκφραστη, γιατί το Άγιον Πνεύμα μεταμορφώνει σε χαρά ό,τι αγγίζει.

Μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο άνθρωπος μπορεί να χαρακτηριστεί πρόσωπο, όταν ενωθεί με τον Θεό δια της θεώσεως και στην κατάσταση της θεώσεως. Αυτός, άλλωστε, είναι και ο πραγματικός άνθρωπος.

Τον όρο άνθρωπο, κατά τους Πατέρες δεν μπορούμε να τον αποδώσουμε μόνον σε όλους εκείνους που ζουν, αλλά κυρίως σε όσους μετέχουν της καθαρτικής, φωτιστικής και θεοποιού ενεργείας του Θεού, έτσι και τον όρο πρόσωπο, μπορούμε να χρησιμοποιούμε γι' αυτούς που πορεύονται προς την κατά Χάριν θέωση και είναι θεούμενοι. Όπως το «κατ' εικόνα» είναι δυνάμει ομοίωσις και η ομοίωσις ενεργεία «εικόνα», έτσι και ο άνθρωπος με την βιολογική του ύπαρξη είναι δυνάμει άνθρωπος και πρόσωπο. Θα γίνει πραγματικά άνθρωπος, όταν μεθέξει της ακτίστου ενεργείας του Θεού. Εφόσον ο Θεός είναι Πρόσωπο σημαίνει πως ο άνθρωπος γίνεται πρόσωπο, όταν ενωθεί με τον Θεό».

Αλλά και ο Κύριος, όταν ως Θεάνθρωπος πλέον ζητεί από τον Πατέρα του την προαιώνια θεϊκή του δόξα, λέει: «δόξασόν με συ, πάτερ, τη δόξη η είχον προ τού τον κόσμον είναι παρά σοί». Δόξασέ με με εκείνη τη δόξα που είχα κοντά σου, προτού να γίνει ο κόσμος.

Αυτός είναι και ο σκοπός της ενανθρωπήσεως του Θεού. Αν σκοπός της ζωής του ανθρώπου ήταν να γίνει απλώς ηθικά καλύτερος, δεν θα ήταν ανάγκη να έλθει στον κόσμο ο Χριστός, να γίνει όλη αυτή η ιστορία τής θείας Οικονομίας, της σαρκώσεως του Θεού, ο σταυρός, ο θάνατος, η ανάστασις του Κυρίου, όλα όσα πιστεύουμε οι Χριστιανοί ότι έγιναν διά του Χριστού. Διότι και με τους Προφήτες, με τους φιλοσόφους, με τους δίκαιους ανθρώπους και διδασκάλους θα μπορούσε να διδαχθεί το ανθρώπινο γένος να γίνεται ηθικά καλύτερο.

Ο Θεός μας έπλασε για την θέωση. Αν λοιπόν δεν θεωθούμε, όλη η ζωή μας είναι αποτυχία.

Εξ απείρου αγάπης κινούμενος, για να δείξει την αγάπη του αυτή και εκδηλώσει τη στοργική του αγαθότητα, για να καταστήσει μετόχους της δικής του χαράς και δόξης και μακαριότητας και τα πλάσματα του. Ποιά; Τα λογικά ιδίως όντα, Αγγέλους και ανθρώπους. Αυτός ο λόγος και σκοπός, αυτή η αιτία της δημιουργίας του κόσμου υπό του Θεού. Η αγάπη είναι το κίνητρο, το ελατήριο και η αρχή. Η ευτυχία και μακαριότητα των λογικών όντων είναι ο σκοπός και το τέλος του. Αλλά και προς αναγνώριση και δόξα δική του εκ μέρους των ανθρώπων και του κόσμου ολόκληρου. Αυτή την έννοια έχει και ο λόγος του αποστόλου Παύλου, «ότι εξ αυτού και δι' αυτού και εις αυτόν τα πάντα» (Ρωμ. ια' 36). Δηλαδή τα πάντα προς δόξα του, προς έκφραση πίστεως, προς εκδήλωση θερμής αγάπης και ευγνωμοσύνης υπό των ανθρώπων, οι οποίοι τόσο χαίρονται και ευεργετούνται από τα έργα και τα αγαθά της δημιουργίας του κόσμου. Ειδικότερα για μας τους ανθρώπους λέει ο Παύλος, ότι «εξελέξατο ημάς προορίσας... εις έπαινον δόξης της χάριτος αυτού» (Εφεσ. α' 5, 6), για να υμνείται και δοξολογείται από μας τους ανθρώπους το άπειρο μεγαλείο της θεότητάς του. Για αυτό βεβαιώνεται μεν ότι «οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα» (Ψαλμ. ιη' 1), καλούνται δε τα πάντα – έμψυχα και άψυχα – να εκφράσουν την πίστη τους και αγάπη τους, να εκδηλώσουν την ευγνωμοσύνη και τον θαυμασμό τους στο Θεό. «Ευλογείτε πάντα τα έργα Κυρίου τον Κύριον. Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών, αινείτε αυτόν εν τοις υψίστοις. Αινείτε αυτόν πάντες οι Άγγελοι αυτού, αινείτε αυτόν πάσαι αι δυνάμεις αυτού... πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριον» (ψαλμ. ρη').

Παράρτημα προς έρευνα Η ΓΕΝΕΣΗ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τι συμβαίνει όμως εάν μάθουμε ότι δεν έχουμε μόνον έναν Αδάμ, ούτε μόνο ένα Δημιουργό; Είναι δυνατόν ο σκοπός της δημιουργίας του να είναι διαφορετικός;

Η Γένεση της Βίβλου θεωρείται παρμένη από παλαιότερες πιο ολοκληρωμένες ιστορίες των λαών της Μέσης Ανατολής. Εκτός από την Ελληνική Μυθολογία, έχουμε τα Σουμεριακά έπη, που εξιστορούν επέμβαση όντων από τον Σείριο. Η αποκρυπτογράφησή τους ήρθε στο φως την δεκαετία του 1950 από τον Ζαχαρία Σίτσιν. Τι λένε λοιπόν για την δημιουργία του ανθρώπου οι Σουμεριακές δέλτοι από την Βιβλιοθήκη του Ασουμπανιμάλ στην Νινευί της Βαβυλώνας, τα οποία χρονολογήθηκαν τρεις χιλιάδες χρόνια, πριν από την καταγραφή της Βίβλου.

400.000 π. Χ. Ο Αδάμ ένας σκλάβος επί παραγγελία

Οι Ουρανίδες, έχοντας φτάσει στη Γη για να ιδρύσουν τις αποικίες τους είχαν θεσπίσει τη δική τους εκδοχή δουλείας, όχι με σκλάβους εισαγόμενους από άλλη ήπειρο, αλλά με πρωτόγονους εργάτες φτιαγμένους από τους ίδιους τους Ανουινάκι, (Ουρανίδες στα σουμεριακά).

Μια ανταρσία των θεών είχε οδηγήσει στη δημιουργία του ανθρώπου. (Επομένως αληθεύει ότι η ανταρσία των Αγγέλων έγινε πριν το προπατορικό αμάρτημα δηλαδή ότι το κάρμα της Αγγελικής πτώσης προϋπήρχε της Ανθρώπινης).

Όλα τα σουμεριακά κείμενα επιβεβαιώνουν ότι οι θεοί δημιούργησαν τον άνθρωπο για να κάνει τη δική τους εργασία. Εξηγώντας την με λόγια του Μαρδούκ, το «έπος της δημιουργίας» αναφέρει την απόφαση:

350.000 π. Χ. «Θα κατασκευάσω έναν απλοϊκό Πρωτόγονο», είπε ο Ιαπετός υιός Ουρανού, ετεροθαλής αδελφός του Κρόνου.

*«άνθρωπος» θα είναι το όνομά του
θα δημιουργήσω ένα Πρωτόγονο εργάτη
θα είναι επιφορτισμένος με την υπηρεσία στους θεούς
που θα έχουν την άνεσή τους.*

Οι ίδιοι οι όροι με τους οποίους οι Σουμεριοί και Ακκάδιοι ονόμαζαν τον «άνθρωπο», προδίδουν το κύρος και το σκοπό του: Ήταν ένας λούλου (πρωτόγονος), ένα λούλου αμελού (πρωτόγονος εργάτης), ένας αγουϊλούμ (χειρώνακτας). Οι αρχαίοι λαοί δεν θεωρούσαν καθόλου περίεργο το να έχει δημιουργηθεί ο άνθρωπος ως υπηρέτης των θεών. Κατά τη βιβλική εποχή, η θεότητα ήταν «κύριος», «κυρίαρχος», «βασιλεύς», «ηγεμόνας», «αφέντης». Ο όρος που συνήθως μεταφράζεται ως λατρεία ήταν στην πραγματικότητα αβόντ (εργασία). Ο αρχαίος και ο βιβλικός άνθρωπος δεν «λάτρευε» το θεό του, εργαζόταν γι αυτόν (εξού και η σχέση των Εβραίων με το Σάββατο και την εργασία).

Μόλις ο βιβλικός θεός, όπως και ο θεοί των Σουμεριών, δημιούργησε τον άνθρωπο, φύτεψε ένα κήπο και έβαλε τον άνθρωπο να εργάζεται σε αυτόν:

*Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο, ον έπλασε,
και έθετο αυτόν εν τω παραδείσω της τρυφής,
εργάζεσθαι αυτόν και φυλάττειν.*

Αργότερα η Βίβλος περιγράφει τη Θεότητα να κάνει περιπάτους στον κήπο της Εδέμ «το δειλινό», τώρα που το καινούριο πλάσμα ήταν εκεί για να φροντίζει τον κήπο. Πόσο διαφέρει αυτή η εκδοχή από τα σουμεριακά κείμενα που περιγράφουν πώς έπλασαν οι θεοί εργάτες, για να μπορούν να ξεκουραστούν και να χαλαρώσουν;

Στις σουμεριακές εκδοχές, η απόφαση για τη δημιουργία του ανθρώπου ελήφθη από τους θεούς στη σύνοδό τους. Κατά σημαντικό τρόπο η Γένεση –που υποτίθεται πως εξυμνεί τα επιτεύγματα μιας μοναδικής Θεότητας– χρησιμοποιεί τον πληθυντικό τύπο Ελοχίμ (κυριολεκτικά «Θεότητες») για να υποδηλώσει τον Θεό και αναφέρει μια εκκληκτική παρατήρηση:

*Και είπεν ο Θεός (Ελοχίμ),
ποιήσωμεν άνθρωπον
κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν.*

Σε ποιόν απευθυνόταν η μοναδική αλλά αναφερόμενη στον πληθυντικό Θεότητα, και ποιοι ήταν αυτοί σύμφωνα με την εικόνα και την ομοίωση των οποίων θα πλαθόταν ο άνθρωπος; Η Γένεση δεν

δίνει απάντηση. Ύστερα όταν ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν από τον καρπό του Δέντρου της Γνώσης, οι Ελοχίμ προειδοποίησαν τους ίδιους ανώνυμους συνεργάτες: «Ίδού Αδάμ γέγονεν ως εις εξ ημών, του γινώσκειν καλόν και πονηρόν».

Αφού η βιβλική ιστορία της Δημιουργίας όπως και οι άλλες ιστορίες της Γένεσης έχουν συμεριακή προέλευση, η απάντηση είναι προφανής. Συμπυκνώνοντας τους πολλούς θεούς σε μια Υπέρτατη Θεότητα, η βιβλική ιστορία δεν είναι παρά μια διορθωμένη εκδοχή των συμεριακών αφηγήσεων περί συζητήσεων στη σύνοδο των θεών. Η Παλαιά Διαθήκη φροντίζει να διευκρινίσει ότι ο άνθρωπος ούτε θεός ήταν, ούτε ερχόταν από τον ουρανό. «Ο ουρανός του ουρανού τω Κυρίω, την δε γην έδωκε τοις υιοίς των ανθρώπων». Το νέο πλάσμα ονομάστηκε Αδάμ, επειδή είχε δημιουργηθεί από το αντάμα, το έδαφος της Γης. Με άλλα λόγια ήταν «γήινος».

Οι ανθρωπίδες του γένους Homo είναι προϊόντα εξέλιξης. Όμως ο Homo sapiens είναι αποτέλεσμα κάποιου αιφνιδιαστικού, ριζοσπαστικού συμβάντος. Εμφανίστηκε με ανεξήγητο τρόπο κάπου 300.000 χρόνια πριν, εκατομμύρια χρόνια πολύ γρηγορότερα από ό,τι θα έπρεπε. Οι μελετητές δεν έχουν εξήγηση γι' αυτό. Όμως εμείς έχουμε. Τα συμεριακά και βαβυλωνιακά κείμενα έχουν. Η Παλαιά Διαθήκη έχει. Ο Homo sapiens –ο σύγχρονος άνθρωπος– πλάστηκε από τους αρχαίους θεούς.

Κατόπιν, ξαφνικά και ανεξήγητα, ένα νέο είδος ανθρώπου –ο Homo sapiens (ο «σκεπτόμενος άνθρωπος»)– εμφανίστηκε από το πουθενά σαρώνοντας τον άνθρωπο του Νεάντερταλ από το πρόσωπο της Γης. Αυτοί οι σύγχρονοι άνθρωποι –που ονομάστηκαν Κρο-Μανιόν- έμοιαζαν τόσο με εμάς, που αν ντύνονταν με σύγχρονα ρούχα θα μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητοι κυκλοφορώντας σε οποιαδήποτε ευρωπαϊκή ή αμερικάνικη πόλη. Εξαιτίας της θαυμάσιας σπηλαιογραφικής τέχνης που δημιούργησαν, αρχικά ονομάζονταν «άνθρωποι των σπηλαίων». Στην πραγματικότητα περιδιάβαιναν ελεύθερα τη Γη, γιατί γνώριζαν πώς να κατασκευάζουν καταφύγια και σπίτια από πέτρες και τομάρια ζώων, όπου και αν πήγαιναν.

Για εκατομμύρια χρόνια, τα εργαλεία του ανθρώπου ήταν απλώς πέτρες που τύχαινε να έχουν κάποιο χρήσιμο σχήμα. Πάντως, ο άνθρωπος του Κρο-Μανιόν έφτιαχνε εξειδικευμένα εργαλεία και όπλα από ξύλο και κόκαλο. Δεν ήταν πια ένας «γυμνός πίθηκος», γιατί χρησιμοποιούσε δέρματα ζώων για ενδύματα. Η κοινωνία του ήταν οργανωμένη. Ζούσε σε φυλές με πατριαρχική ηγεμονία. Ο σπηλαιογραφίες του φανερώνουν καλλιτεχνικό πνεύμα και βαθιά αισθήματα. Οι ζωγραφίες και τα γλυπτά του αποκαλύπτουν κάποια μορφή «θρησκείας», εμφανή στη λατρεία της Μητέρας Θεάς που μερικές φορές αναπαριστάται με το σύμβολο της ημισελήνου. Έθαβε τους νεκρούς του και πρέπει συνελώς να διέθετε κάποια φιλοσοφία σχετική με τη ζωή, το θάνατο και ίσως ακόμα και με τη ζωή μετά θάνατο.

Όσο μυστηριώδης και ανεξήγητη και να είναι η εμφάνιση του ανθρώπου του Κρο-Μανιόν, το αίνιγμα είναι ακόμα πολυπλοκότερο. Γιατί, καθώς αποκαλύφθηκαν και άλλα απομεινάρια του σύγχρονου ανθρώπου (σε τοποθεσίες όπως το Σουανσκόμπε, το Στάινχαϊμ και το Μοντμαρία) έγινε εμφανές ότι ο άνθρωπος του Κρο-Μανιόν προήλθε από έναν προγενέστερο Homo sapiens ο οποίος ζούσε στη δυτική Ασία και τη Βόρεια Αφρική κάπου 250.000 χρόνια πριν από τον άνθρωπο του Κρο-Μανιόν.

Η εμφάνιση του σύγχρονου ανθρώπου μόνο 700.000 χρόνια μετά τον Homo erectus και κάπου 200.000 χρόνια πριν από τον Νεάντερταλ, είναι απολύτως αδύνατη. Είναι επίσης προφανές ότι ο Homo sapiens αντιπροσωπεύει μια τόσο ακραία παρέκκλιση από τη βραδεία εξελικτική διαδικασία, που πολλά από τα γνωρίσματά του, όπως η ικανότητα της προφορικής έκφρασης, είναι εντελώς ξένα στα άλλα πρωτεύοντα. Πώς λοιπόν εμφανίστηκαν οι πρόγονοι του σύγχρονου ανθρώπου κάπου 300.000 χρόνια πριν –αντί για 2 εκατομμύρια ή 3 εκατομμύρια χρόνια στο μέλλον, μετά από περαιτέρω εξελικτική διαδικασία; Μήπως μας έφαν στη Γη από κάπου αλλού ή μήπως δημιουργηθήκαμε από τους θεούς, όπως ισχυρίζονται η Παλαιά Διαθήκη και οι άλλες αρχαίες πηγές;

Αντίθετα γνωρίζουμε πού εμφανίστηκε ο πολιτισμός και πώς αναπτύχθηκε, αφότου εμφανίστηκε. Το αναπάντητο ερώτημα είναι το εξής: γιατί; -γιατί εμφανίστηκε ο πολιτισμός; Διότι, όπως παραδέχονται ενοχλημένοι οι περισσότεροι μελετητές, σύμφωνα με όλα τα δεδομένα, ο άνθρωπος δεν θα έπρεπε να έχει αναπτύξει ακόμα πολιτισμό. Δεν υπάρχει προφανής λόγος για τον οποίο θα έπρεπε να είμαστε πιο πολιτισμένοι από τις πρωτόγονες φυλές στις ζούγκλες του Αμαζονίου και τις απροσπέλαστες τοποθεσίες της Νέας Γουϊνέας. Όμως, μας λένε οι μελετητές, αυτοί οι πρωτόγονοι ζουν ακόμη στην Παλαιολιθική Εποχή, επειδή είναι απομονωμένοι. Όμως απομονωμένοι από τι; Αφού ζούσαν στην ίδια Γη με μας, τότε γιατί δεν απόκτησαν την ίδια γνώση της επιστήμης και της τεχνολογίας μόνοι τους, όπως υποτίθεται ότι κάναμε εμείς; Ωστόσο, το πραγματικό αίνιγμα δεν είναι ο πρωτογονισμός των Βουσμάνων, αλλά η δική μας πρόοδος.

Το αρχαίο κείμενο χρησιμοποιεί τον όρο «μα» για να δηλώσει την «περίοδο» και οι περισσότεροι μελετητές τον μεταφράζουν ως «έτος». Όμως ο όρος είχε την έννοια του «κάτι που ολοκληρώνεται

και μετά επαναλαμβάνεται». Για τους ανθρώπους στη Γη το ένα έτος ισοδυναμεί με μια πλήρη τροχιά της Γης γύρω από τον Ήλιο. Όπως δείξαμε ήδη, η τροχιά του πλανήτη των Νεφελίμ ισοδυναμούσε με ένα *σαρ* ή 3.600 γήινα χρόνια. Σαράντα *σαρ* ή 144.000 γήινα χρόνια μετά την προσγειώσή τους, οι Αννουνάκι διαμαρτυρήθηκαν: «Φτάνει πια!». Εάν οι Νεφελίμ είχαν προσγειωθεί αρχικά στη Γη, όπως συμπεράναμε, κάπου 450.000 χρόνια πριν, τότε η δημιουργία του ανθρώπου έλαβε χώρα κάπου 300.000 χρόνια πριν! Οι Νεφελίμ δεν δημιούργησαν τα θηλαστικά ή τα πρωτεύοντα ή τους ανθρώπιδες. Ο «Αδάμ» της Βίβλου δεν ανήκε στο γένος *Homo* αλλά ήταν το πλάσμα που υπήρξε ο πρόγονός μας – ο πρώτος *Homo sapiens*. Είναι ο σύγχρονος άνθρωπος όπως τον ξέρουμε, αυτός που δημιούργησαν οι Νεφελίμ. Το κλειδί για την κατανόηση αυτού του κρίσιμου γεγονότος υπάρχει στην ιστορία του κοιμώμενου Ένκι, που ξύπνησε για να πληροφορηθεί ότι οι θεοί είχαν αποφασίσει να δημιουργήσουν έναν *αντάμου* και ότι αυτός έπρεπε να βρει τον τρόπο. Απάντησε:

«Το πλάσμα το όνομα του οποίου προφέρατε-ΥΠΑΡΧΕΙ ΗΔΗ!» και πρόσθεσε: «Προσαρμόστε πάνω του» – στο πλάσμα που ήδη υπάρχει – «την εικόνα των θεών».

Και πάλι εδώ, υπάρχει η απάντηση στο γρίφο. Οι Νεφελίμ δεν «δημιούργησαν» τον άνθρωπο από το μηδέν. Μάλλον πήραν ένα ήδη υπάρχον πλάσμα και το έπλασαν, το «προσάρμοσαν» στην «εικόνα των θεών».

Η εξέλιξη και οι ιστορίες της Εγγύς Ανατολής για τη δημιουργία του ανθρώπου δεν αλληλοσυγκρούονται καθόλου. Μάλλον εξηγούν και συμπληρώνουν η μία την άλλη. Διότι χωρίς τη δημιουργικότητα των Νεφελίμ, ο σύγχρονος άνθρωπος θα βρισκόταν ακόμα εκατομμύρια χρόνια πίσω από εξελικτική σκοπιά.

300.000 π. Χ. Η αναβάθμιση του είδους με πειράματα γενετικής

Το «ζώο» ήταν διαθέσιμο, αλλά ο *Homo erectus* παρουσίαζε ένα πρόβλημα. Αφενός ήταν πολύ έξυπνος και άγριος, για να γίνει απλώς ένα υπάκουο εργατικό κτήνος και αφετέρου δεν ήταν κατάλληλος για εργασία. Το σώμα του έπρεπε να αλλάξει –θα έπρεπε να είναι ικανός να πιάνει και να χρησιμοποιεί τα εργαλεία των Νεφελίμ, να περπατά και να τα χειρίζεται, έτσι ώστε να μπορεί να αντικαταστήσει τους θεούς στους αγρούς και στα ορυχεία. Έπρεπε να αποκτήσει καλύτερο «μυαλό» –όχι σαν κι εκείνο των θεών, αλλά αρκετό για να κατανοεί την ομιλία τους, τις εντολές τους και τις εργασίες που του ανέθεταν. (Όπως στο φιλμ *Οι Επικυρίαρχοι με τον Τραβόλτα*). Χρειαζόταν αρκετή εξυπνάδα και κατανόηση για να είναι υπάκουος και χρήσιμος *αμελού* – δούλος.

Η βαθμιαία διαδικασία εξημέρωσης μέσω εκτροφής και διασταυρώσεων δεν θα ικανοποιούσε το σκοπό τους. Αυτό που χρειαζόταν ήταν μια γρήγορη διαδικασία, μια «μαζική παραγωγή» νέων εργατών. Έτσι το πρόβλημα τέθηκε στον Έα, ο οποίος διείδε αμέσως την απάντηση: «αποτύπωση» της εικόνας των θεών στο πλάσμα που υπήρχε ήδη. Η διαδικασία που πρότεινε ο Έα, για να επιτευχθεί μια γρήγορη εξελικτική πρόοδος του *Homo erectus* ήταν, πιστεύουμε, η *γενετική τροποποίηση*.

Ο άνθρωπος στη μεσοποταμιακή όπως και στη βιβλική εκδοχή, δημιουργήθηκε από ένα μείγμα θεϊκών στοιχείων – αίμα θεού ή την ουσία του – και πηλό της Γης. Όντως ο ίδιος ο όρος λούλου για τον άνθρωπο, μεταφράζεται ως πρωτόγονος, αλλά κυριολεκτικά σημαίνει «εκείνος που έχει αναμειχθεί». Έχοντας πάρει εντολή να φτιάξει έναν άνθρωπο, η Μητέρα θεά «έπλυνε τα χέρια της, πήρε πηλό, τον ανακάτεψε στη στέπα». Η χρήση του γήινου πηλού ανακατεμένου με θεϊκό αίμα για να δημιουργηθεί το πρότυπο του ανθρώπου είναι επαναλαμβανόμενο μοτίβο στα μεσοποταμιακά κείμενα. Ένα κείμενο που αναφέρει πώς κλήθηκε ο Ένκι να «διεκπεραιώσει κάποιο μεγάλο έργο σοφίας», επιστημονικής τεχνογνωσίας, λέει πως αυτός δεν αντιμετώπισε ιδιαίτερο πρόβλημα να ολοκληρώσει την εργασία του, να «πλάσει υπηρέτες για τους θεούς». «Μπορεί να γίνει», ανακοίνωσε. Κατόπιν έδωσε αυτές τις οδηγίες στη Μητέρα Θεά:

«Ανακάτεψε σε έναν πυρήνα τον πηλό από το υπόγειο της Γης λίγο πιο πάνω από τον Αμπζού, και πλάσε τον στη μορφή ενός πυρήνα. Θα σου δώσω καλούς, γνώστες νεαρούς θεούς, που θα φέρουν αυτόν τον πηλό στις καλύτερες συνθήκες».

«Όσο η θεά της γέννησης είναι παρούσα, αφήστε τη θεά της γέννησης να πλάσει απογόνους. Όσο η Μητέρα των θεών είναι παρούσα, ας πλάσει η θεά της γέννησης έναν Λούλου, ας αναλάβει ο εργάτης το μόχθο των θεών. Ας δημιουργήσει η θεά έναν Λούλου Αμελού. Ας αναλάβει αυτός τον μόχθο».

Η Μαμί, η μητέρα των θεών είπε ότι θα χρειαζόταν τη βοήθεια του Έα «ο οποίος έχει τα προσόντα». Στον οίκο του Σιμίτι, ένα μέρος σαν νοσοκομείο, περίμεναν οι θεοί. Ο Έα βοήθησε στην προετοιμασία του μείγματος από το οποίο η Μητέρα Θεά θα έπλαθε τον «Άνθρωπο». Άλλες θεές της γέννησης ήταν παρούσες. Η Μητέρα Θεά συνέχισε τη δουλειά, ενώ ψάλλονταν διαρκώς επικλήσεις. Ύστερα φώναξε θριαμβευτικά:

«Δημιούργησα!
Τα χέρια μου το έφτιαξαν!»

«Κάλεσε τους Αννουνάκι, τους Μεγάλους Θεούς [...] άνοιξε το στόμα της και απευθύνηκε στους Μεγάλους Θεούς»:

«μου δώσατε εντολή για μια εργασία-
την ολοκλήρωσα [...]»
απομάκρυνα από σας τη βαριά δουλειά
ανέθεσα το μόχθο σας στον Εργάτη, τον «Άνθρωπο».
Φωνάξατε για έναν Εργάτη
ελάφρυνα το μόχθο
σας έδωσα την ελευθερία».

(Ο Μισογυνισμός: Γυναίκα δημιούργησε τον πρώτο σκλάβο επομένως η εξιλέωσή της είναι να τον ελευθερώσει).

300.000 π. Χ. Αιγαία Γη: Βρέθηκε κρανίο νοήμονος ανθρώπου στη Μάνη της Πελοποννήσου.

272.000 Νέο κύμα αποίκων Αννουνάκι στη Γη. Το κοινωνικό μοντέλο των ερπετοειδών ήταν οι πυκνοκατοικημένες μεγαλουπόλεις, όπως αυτές που έκτισαν όταν ήρθαν στη Γη, για τον ευκολότερο έλεγχο των μαζών. Αυτοί εφάρμοσαν την εκπαίδευση φόβου και τρόμου για τον έλεγχο της συνείδησης. Δημιουργείται η «κόλαση» στην Σελήνη, κρυφά από τους άλλους θεούς, από τον Ιαπετό (Σαμαέλ) και τον Άτλα (Γιαχβέ).

250.000 χρόνια πριν: Λίθινος πέλεκυς κοντά στον ποταμό Αλιάκμονα. Ο πρώτος Homo sapiens πολλαπλασιάζεται και εξαπλώνεται στις άλλες ηπείρους.

Ο Ενλίλ κάνει επιδρομή στα ορυχεία και παίρνει τον Πρωτόγονο Εργάτη στην περιοχή Εντ.ιv (Εδέμ) της Μεσοποταμίας. Ο Πρώτος «Χόμο Σάπιενς» ικανός να διασταυρώνεται, πολλαπλασιάζεται και διασπείρεται σε άλλες ηπείρους.

200.000 χρόνια πριν: Η ζωή στη γη υποχωρεί στη διάρκεια της νέας παγετώδους εποχής. Εμφανίζεται ο *Homo sapiens neanderthalensis*.

Όντα από τον Σείριο προσθέτουν DNA στο Homo Sapiens και ο Θωθ δύο χρωμοσώματα από Ιαπετό και Δήμητρα στον Αντάπα και την Τιαμάτ οι οποίοι γεννούν 30 γιους και 30 θυγατέρες. Ο Homo habilis (επιδέξιος άνθρωπος), ζει στην Αφρική. Βαδίζει στα δυο του πόδια με επάρκεια. Γίνεται αναβάθμιση του Κρομανιόν κι έτσι προήλθε ο νεότερος γνωστός β) Homo Sapiens. Αποστολή από Σείριο, στον Άρη φτιάχνονται 5 θεοί. Ο γιος του Ένκι-Ιαππετού, Ελιμηθέας-Νεργκάλ, κυριαρχεί στον Άρη, αφού παντρεύεται την εγγονή του Ενλίλ-Κρόνου που ήταν βασίλισσα, όπως η Περσεφόνη. Τρία σκάφη πήραν ένα θηλυκό άνθρωπο στον Άρη κι έφτιαξαν **5 θεούς Όσιρις, Ίσις, Σεθ, Νέφθις, Όρος, οι οποίοι αντιστοιχούν στους Διόνυσος, Αθηνά, Ποσειδών, Άδης, Δίας**. Στη συνέχεια έφτιαξαν ένα έκτο είδος κατάλληλο μόνο για εργασία και με πιο περιορισμένη ευφυΐα με το όνομα Νεφελίμ. Οι 5 κατεβαίνουν στη Γη από τον Άρη και η Ίσιδα-Αθηνά είναι στην εκλεκτή πεντάδα που είναι καθ' όλα πλέον θεοί όπως οι δημιουργοί τους.

198.000 έτη π.Χ. Πνευματικός άνθρωπος.

100.000 χρόνια: Ο Αντάπα (Αδάμ) και η Τίτι (Εύα) γεννούν ως ζεύγος τον Κάιν, τον Άβελ και μετά το φόνο του Άβελ τον Σηθ, με την διαφορά ότι ο Σηθ αποτελεί σπόρο του Ένκι Ιαππετού όταν αποπλάνησε την Τίτι. Το όνομα του Κάιν σημαίνει «δόρυ». (Γέν. 4:1), Άβελ που το όνομά του σημαίνει «ατμός». (Γέν. 4:2) και τον Σηθ. Ο Κάιν διδάχτηκε από τον Δία τη γεωργία και ο Άμπελ διδάχτηκε από τον Μαρντούκ την κτηνοτροφία, πράγμα που αποτελεί αντίθεση με τη Βίβλο που θεωρεί τον Άβελ γεωργό και τον Κάιν βοσκό. Ο Κάιν είχε 2/5 αίμα Αννουνάκι. Οι απόγονοί του ονομάστηκαν Κινγκ, Καν, Χαν, Βασιλείς. Οι απόγονοι του Σεθ που είχε 1/3 αίμα Αννουνάκι έγιναν επίσης βασιλείς, άρχοντες και ήρωες, Ατλαντοάριοι και ήταν γενετικά πλησιέστερα των Αννουνάκι. Μετά τον φόνο του Άβελ, ο Κάιν εξορίζεται με την αδελφή σύζυγό του Αγουάν στην Αμερική, αφότου γίνεται επέμβαση στο DNA, το σημάδι του Κάιν, να είναι άτριχος, να έχει ευπάθεια στο χαλκό.

Τα παιδιά του Αντάπα, διδάσκονται αστρολογία από τον Ιαππετό, ο Άτλας τους πάει στο φεγγάρι, ο Απόλλων τους διδάσκει γραφή. Ο Άτλας πάει τον Μαθουσάλα στον Άρη να καταγράψει την ουράνια γνώση. Όταν πεθαίνει ο Αντάπα ο Ιαππετός στέλνει τον Ποσειδώνα να του φέρει τον Κάιν κοντά του για να τον ευλογήσει όπως και τον Σηθ. Εκείνη την εποχή η μεταβίβαση της εμπειρίας και της γνώσης από τον γονιό στο παιδί γινόταν κυριολεκτικά με επίθεση της χειρός στο κεφάλι του, όπως θα δούμε αργότερα και στην ιστορία του Ησαύ και του Ισαάκ

150.000 -25.000 Δυναστεία Κρονιδών, Τιτάνων, Αργυρό Γένος.

Ας δούμε τι λέει τώρα η Ελληνική Μυθολογία

Η πλάση του «ανθρώπου» από τον Προμηθέα ήταν αργότερα σε αντίθεση με την πλάση του Ανθρώπου-Έλληνα από τον Δία στον Παρνασσό. Όπως ξέρουμε ο Προμηθεύς, υιός του Ιαπετού, έπλασε (εδημιούργησε) «ανθρώπους» μόνο με δύο συστατικά τη γη και το ύδωρ και απλώς τους έδωσε ολίγον πυρ που έκλεψε από τον Δία. Όταν δηλαδή τους έπλασε, δεν χρησιμοποίησε κατά την πλάσιν των το πυρ. Από αυτό καθίσταται σαφές ότι οι υπ' αυτού «πλασθέντες» δεν ήταν δυνατόν να είναι Έλλογοι, νοήμονες και εχέφρονες. Δια τον λόγο αυτόν οι πλασθέντες υπό του Προμηθέως «άνθρωποι» ήταν ΧΑΛΚΙΝΟΙ και ως εκ τούτου ΑΛΟΓΟΙ, ΑΝΟΗΤΟΙ, ΑΦΡΟΝΕΣ. Δια να αποκτήσουν τα δύο αυτά στοιχεία (γη και ύδωρ) ισόρροπον και ισοδύναμον αρχήν –κατά τους Ιπποκράτη και Ηράκλειτο λειτουργική αρμονία–ο Ζευσ (ζευγνύω, ζεύξις, ένωσις) τα προσέμειξε μετά των ετέρων δυο του ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ και εδόμησε την ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ. (Γη=σώμα, ύδωρ=ψυχή, πυρ=νους, αήρ=λόγος).

Οι Αιγύπτιοι απέδωσαν τοις «υιοίς» εκείνοις τους ως άνω χαρακτηρισμούς διότι εγνώριζον ότι ούτοι ήσαν τρωγλοδύται. Δηλαδή ανθρωπόμορφα όντα άτινα εξήλθον εκ των υποχθόνιων σπηλαίων (δια βιολογικής ή και αιθερικής μεταπλάσεως) εκ του Ταρτάρου ένθα είχαν απορριφθεί υπό του Πατρός Θεών Τε και Ανθρώπων κατά την υπό αυτού κατατρόπωση των Τιτάνων και Γιγάντων συμπεριλαμβανομένων μεταξύ αυτών και αυτούς που έπλασαν το ανόητο, άφρον βδέλυγμα και απεχθές ΧΑΛΚΙΝΟ γένος Ιαπετού (=Ιάφεθ).

Ο Α. Σταγειρίτης αποκαλύπτει: «... ούτος λοιπόν ο Προμηθεύς έμειξεν ύδωρ και γην και εκ του πηλού εκείνου έπλασεν άνθρωπον αυτός πρώτον. Ιδούσα δε η Αθηνά το πλαστούργημα τούτο εθαύμασε μεν την τέχνην αλλά ενόησεν ότι ήτο ατελής, επειδή δεν εκινείτο και είπε ότι, χωρίς τινός ουρανού δώρου δεν γίνεται εντελής, και μάλιστα υπεσχέθη να φέρει αυτή εκ του ουρανού τοιούτον δώρο. Ο Προμηθεύς όμως είπεν ότι επιθυμεί να ανέβει αυτός εις τον Ουρανόν, δια να περιεργασθεί πώς είναι κατασκευασμένα τα ουράνια σώματα. Ανεβίβασεν λοιπόν αυτόν η Αθηνά εις τον ουρανόν καθήμενον επάνω εις την ασπίδα αυτής, ένθα περιεργαζόμενος, εννόησεν ότι το ουράνιον πυρ κινεί τα σώματα. Όθεν ανάψας λαμπάδα εκ της αμάξης του Ηλίου μυστικώς κατεβίβασεν το ουράνιον πυρ εις την γην και ενεψύχωσεν τον άνθρωπον αυτού... αγανακτήσας δε ο Ζευσ και δια την κλοπήν του πυρός και δια την πλάσιν του ανθρώπου, έδησε τον Προμηθέα εις τον Καυκάσιον όρος της Σκυθίας.

Έλαβον λοιπόν αυτόν ο Ερμής και Ήφαιστος, και έφερον εις το ρηθέν όρος, έχοντες όμως και το Κράτος και την Βίαν επειδή εφοβούντο μόνοι. Και τον έδησαν ύπτιον εις μιαν στήλην ένθα έμεινε 30.000 χρόνιας.

Ο Προμηθεύς αγνοούσε πως ο από αυτόν κατασκευασθείς «λιγόζωος, ατελής, τυφλός και ακίνητος» «άνθρωπος» δεν επλάσθη «κατ' εικόνα και ομοίωσιν του ΘΕΟΥ». Όταν όμως οι Θεοί ΗΣΙΟΔΟΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΥΛΟΣ αποκαλούν τον Προμηθέα «δόλιον και κακούργον» και τον χαρακτηρίζουν ως την προσωποποίησιν και έκφρασιν του δόλου, της απάτης, της κλοπής, της υποκρισίας, του ψεύδους προκαλείται η ερώτησις: Μήπως η κλοπή «του σπέρματος του πυρός» δεν ήτο η κύρια αιτία η οποία ανάγκασε τον Δία να τον καρφώσει «εις τα περίορα της χθόνος μ' ασύστροφα δεσμά απ' ατσάλι πάνω στην υψηλόκορμη πέτρα;»

Φυσικά ο λόγος ούτος δεν ήτο η κύρια αιτία.

Η κλοπή του «σπέρματος του πυρός» δεν αποσκοπούσε εις την ευεργεσίαν των βροτών δια της ψεύτικης ανθρωπομορφοποίησεως των και «των τυφλών ελπίδων που έβαλε μεσ' την καρδιάν των» (ΑΙΣΧΥΛΟΥ: «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ» στίχον 251) αλλά να προκαλέσει «την παρασάλευσιν της αρμονίας των βουλών του Διός» (στίχος 550 ο.π.) δηλ. την αποσταθεροποίησιν των νόμων του Θεού και την ανατροπή όλων των αρχών, αξιών και διδαχών του αφού και καρφωμένος ακόμη διαλαλούσε: «πιο λίγο και από το τίποτε ψηφώ (υπολογίζω) τον Δία. Ας κυβερνάει και ας κάνει ό,τι θέλει όσος καιρός του μένει ακόμη, διατί δεν θα 'ναι για πολύ άρχων των θεών...» (βλπ. Ο.Π. στίχους 937-940).

Μεταξύ των πολλών ανοσιουργημάτων και ιεροσύλων έργων του Προμηθέως, τα οποία είχαν σκοπό, συνέπεια και αποτέλεσμα την ΠΡΟΣΚΑΙΡΟΝ ανατροπή του Διός (του Θείου λόγου και Νόμου), ήταν: Α-«Η από τους Θεούς κλοπή των τιμών δώρων», τα οποία έδωκε εις τα «συλών εφημεροίσι» (εις τα εφήμερα σκουλήκια των θνητών και δια τούτων «...μόλυναν τα πάντα κι ούτε πλιθόκτιστα προσήλια δώματα ξέραν, ούτε τα ξύλα να επεξεργάζονται, ως τα αχαμνά μυρμήγια κάτω από το έδαφος τρυπώναν μέσα σε ανήλια λαγούμια...» (βλπ. Ο.π. στίχος 83, 440-450).

Β-«Στιγματισμένος από όλους τους Θεούς...»(βλπ. Ο.π. στίχος 36) «επήγε ο δόλιος να δώσει εις τους βροτούς τιμές που ξεπέρναγαν το μέτρο. Δια τις τιμές τούτες πέρα από το μέτρο μεγαλόκραχτα κό-

μπαζε και εις την γλώσσα του δεν έβαζε χαλινάρι...» (βλπ. Ο.π. στίχοι 30, 213, 315-330).

Γ-«Ανοιξε εις τους βροτούς το δρόμο τέχνης δύσκολης, μάτια έδωσε εις της φλόγας τα πριν τυφλά σημάδια, καθώς και τις συνήθειες που 'χε το καθένα, τα μίση τους και τις αγάπες και τα συνταιριάσματα τους» (βλπ. Π.π. 490-495).

Δ-«Έδωσε εις τους βροτούς και τα κρυμμένα μεσ' τα σπλάχνα ης χθονός ατίμητα αγαθά, τον χαλκό και το σίδηρο και το ασήμι και το χρυσάφι. Ακόμα έδωσε εις τους βροτούς τα αγαθά τούτα τα οποία οι Θεοί των τα είχαν αποκρύψει δια να μην αποκτήσουν τα άκοπα μέσα διαβίωσης. Κομπάζοντας (ο Προμηθέας) διαλαλούσε ότι αυτός τα βρήκε πρώτος και πως οι βροτοί σ' αυτόν και μόνο χρωστάνε όλες τις τέχνες...» (βλπ. Ο.π. στίχοι 500-507).

Α- Ποιήσαν οι βροτοί τους οποίους ούτος «ευεργέτησε» δίνοντάς τους το σπέρμα του πυρός, τα εκ του χαλκού, του σιδήρου, του ασημιού και του χρυσού προερχόμενα «ατίμητα αγαθά» μαθαίνοντάς τους όλες τις τέχνες και «βάζοντας μέσα στην καρδιά τους τυφλές ελπίδες».

Β-Ποια σχέση μπορεί να είχαν ούτοι οι βροτοί μετά των «εις τα όρη της Μηδειάς» αναφυθέντων και εις αυτά χαθέντων «απογόνων του Ιάφεθ».

Γ-Ποιαν βιολογική σχέση έχουν οι βροτοί και οι «απόγονοι» του Ιάφεθ μετ' εκείνων των ΤΟΥΡΑΝΟ-ΜΟΓΓΟΛΩΝ σκολότων και Αυχατών ανθρωποειδών όπου κατά τους τελευταίους αιώνες κυρίως κατά τον τελευταίον της β' μ.Χ. χιλιετίας προσπάθησαν και προσπαθούν αν οδηγήσουν τον άνθρωπο του πέμπτου γένους εις την ζωοποίησή του, τον πλανήτη μας δε εις την ολοκληρωτική καταστροφή;

Δ-Οι βροτοί τους οποίους ευεργέτησε ο Προμηθεύς δεν ήσαν άνθρωποι; Δεν ήσαν του «πέμπτου γένους» (του τωρινού) οι «εκ σπέρματος προελθόντες»; Ούτοι ήσαν «πρότεροι του σπέρματος»;

Οι βροτοί λοιπόν δεν ήσαν φυσικά άνθρωποι. Ήσαν άνθρωποι καθότι δεν εστηρίζοντο εις τα δυο τους πόδια και δεν αντίκρυζον τον ζωοδότη Ήλιο. Δεν ήταν ακόμη άνθρωποι, αφού δεν προέρχονταν όπως ο άνθρωπος του πέμπτου γένους από το σπέρμα και ούτε και αυτή η υλική τους υπόσταση ανακυκλύετο. Ούτοι βροτοί ήσαν ΧΘΟΝΙΑ και όχι ΕΠΙΧΘΟΝΙΑ ανθρωποειδή «όμοια» με ανθρώπους, (βλπ. Μανέθωνος στ'446).

Ο Προμηθέας τιμωρήθηκε γιατί έφτιαξε ανθρώπους χωρίς το καθ' ομοίωση, χωρίς δυνατότητα Θέωσης δηλαδή, αναλώσιμους για τροφοδοσία ανακύκλωσης των «θεών Αννουνάκι».

Στον Καύκασο αλυσόδεσε στη συνέχεια με άρρηκτα δεσμά τον πανέξυπνο Προμηθέα, με τρομερές αλυσίδες δένοντάς τον στο μέσο ενός στύλου. Και ακόμη για συνέχεια έστειλε εναντίον του κάθε μέρα ένα μεγαλοπτερούγο αετό, ο οποίος του τρώγε το συκώτι που ήταν όμως θάνατο και γι' αυτό σε όλη τη διάρκεια της νύχτας ξαναμεγάλωνε για να μπορεί τη μέρα να το φάει ο μεγαλοπτερούγος αετός. Ο αετός αυτός δολοφονήθηκε από τον ισχυρό γιο της Καλλίπολης Αλκμήνης, τον Ηρακλή, που έβαλε τέλος στο μαρτύριο του Ιαπετιδή γλιτώνοντάς τον έτσι από τη δυστυχία που τον κατέτρωγε όχι ασφαλώς χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του Δία, του αφέντη του Ολύμπου, τον υψηλό εξουσιαστή μόνο και μόνο για να προσδώσει περισσότερη δόξα στο αγαπημένο του τέκνο, το καμάρι τη Θήβας, από όση μέχρι στιγμή διέθετε σε όλα τα πλάτη της οικουμένης τέτοιο έπαινο φτιάχνοντας για τον πολυδοξασμένο του γιο, αν και κάποιος φόβος τρυπούσε τα σωθικά του. **Διότι, από τον Ηρακλή θα έχανε την εξουσία του, τον Έλληνα ημίθεο που ξεπέρασε τους Θεούς σε ήθος και δικαιοσύνη παίρνοντας το μέρος των Ανθρώπων. Οι Έλληνες πρώτοι κατάλαβαν ότι οι θεοί νοιάζονταν μόνο για τον εαυτό τους κι ότι η φροντίδα τους έμοιαζε όπως του κτηνοτρόφου.**

Ας δούμε τι λένε τα απαγορευμένα Ευαγγέλια που γράφτηκαν πριν από αυτά που έχουμε σήμερα. Απόκρυφο Ιούδα, ήρθε στο φως στα τέλη του 20^{ου} αιώνα.

Και η αδελφή μας Σοφία είναι εκείνη που κατήλθε με αθωότητα, προκειμένου να επανορθώσει τη μειονεξία της. Γι' αυτό ονομάστηκε Ζωή, η οποία είναι η μητέρα των ζώντων. Μέσω της πρόγνωσης της εξουσίας και μέσω αυτής, γεύτηκαν την τέλεια Γνώση. Εγώ εμφανίστηκα με τη μορφή ενός αετού πάνω στο δέντρο της γνώσης, που είναι η Επίνοια από την πρόγνωση του αγνού φωτός ώστε να μπορώ να τους διδάξω και να τους βγάλω από τα βάθη του ύπνου. Διότι βρίσκονταν και οι δύο σε μια κατάσταση πτώσης και αναγνώριζαν τη γυμνότητά τους. Η Επίνοια εμφανίστηκε σ' αυτούς ως ένα φως και αφύπνισε τη σκέψη τους.

«Και ο άρχων είδε την παρθένο η οποία στεκόταν πλάι στον Αδάμ και ότι η φωτεινή Επίνοια της ζωής είχε εμφανιστεί μέσα της. Και ο Ιαλδαβαώθ ήταν πλήρης άγνοιας. Και όταν η πρόγνωση των πάντων το πρόσεξε, έστειλε και απομάκρυναν τη Ζωή από την Εύα. **Και ο άρχων την απεπλάνησε και γέννησε απ' αυτόν δύο παιδιά· το πρώτο και το δεύτερο είναι ο Ελοΐμ και ο Γιαβέ. Ο Ελοΐμ είχε πρόσωπο αρκούδας και ο Γιαβέ πρόσωπο γάτας. Ο ένας είναι δίκαιος και ο άλλος άδικος. Τον Γιαβέ κατέστησε κυρίαρχο της φωτιάς και του ανέμου, τον δε Ελοΐμ κυρίαρχο του**

νερού και της γης. Και έδωσε σ' αυτούς τα ονόματα Κάιν και Άβελ, έχοντας υπόψη του την εξαπάτηση.

Και εγώ είπα στον σωτήρα, «Κύριε, θα έρθουν λοιπόν τότε όλες οι ψυχές μέσα στο αγνό φως;» Εκείνος απάντησε, «Μεγάλα θέματα υψώθηκαν στο νου σου, διότι είναι δύσκολο να εξηγηθούν αυτά σε άλλους εκτός από κείνους οι οποίοι προέρχονται από την ακλόνητη φυλή. Εκείνοι στους οποίους θα κατέλθει το Πνεύμα της ζωής και με τους οποίους θα είναι η δύναμη, θα σωθούν και θα γίνουν τέλειοι και άξιοι του μεγαλείου και θα εξαγνιστούν σ' εκείνον τον τόπο από κάθε κακία και στοιχεία του πονηρού. Τότε δεν θα έχουν άλλη μέριμνα από την αφθαρσία, προς την οποία κατευθύνουν την προσοχή τους από τώρα και στο εξής, δίχως οργή ή φθόνο ή ζήλια ή επιθυμία ή απληστία. Δεν θα επηρεάζονται από οτιδήποτε άλλο εκτός από την κατάσταση της ύπαρξής τους στη σάρκα, την οποία θα φέρουν ενώ θα προσδοκούν τη στιγμή που θα συναντηθούν με τους υποδοχείς. Αυτοί είναι άξιοι της αφθαρσίας, της αιώνιας ζωής και της κλήσης. Διότι υπομένουν τα πάντα ώστε να ολοκληρώσουν την καλή μάχη και νά κληρονομήσουν την αιώνια ζωή».

Εγώ του είπα, «Κύριε, οι ψυχές εκείνων που δεν πράττουν αυτά τα έργα, αλλά στους οποίους έχει κατέλθει η δύναμη και το Πνεύμα της ζωής, θα απορριφθούν;» Εκείνος αποκρίθηκε, «Θα σωθούν και θα γίνουν καλύτεροι. Διότι η δύναμη θα κατέλθει σε κάθε άνθρωπο, καθόσον χωρίς αυτήν κανένας δεν μπορεί να υπάρξει. Και αφού γεννηθούν, τότε, με την ελαύσηση του Πνεύματος της ζωής και την ενδυνάμωση της ψυχής, κανένας δεν μπορεί να την ξεστρατίσει με έργα του πονηρού. Εκείνοι όμως, στους οποίους κατέρχεται το αντιδραστικό πνεύμα, ελκύνονται απ' αυτό και ξεστρατίζουν».

Εγώ είπα, «Κύριε πού θα πάνε οι ψυχές εκείνων όταν θα φύγουν από τη σάρκα τους;» Εκείνος χαμογέλασε και μου είπε, «Η ψυχή που είναι ισχυρότερη του απεχθούς εκείνου πνεύματος, είναι ικανή να απομακρυνθεί από το κακό και με την παρέμβαση του αδιάφθορου, σώζεται και αναλαμβάνεται μαζί με τους υπόλοιπους αιώνες».

Εγώ ρώτησα, «Κύριε, οι ψυχές όμως εκείνων οι οποίοι δεν έχουν γνωρίσει σε ποιόν ανήκουν, πού θα πάνε;» Εκείνος απάντησε, «Σ' εκείνους στους οποίους έχει κυριαρχήσει το απεχθές πνεύμα από τότε που παραστράτησαν. Το πνεύμα αυτό βαρύνει την ψυχή και την ελκύει προς τα έργα του κακού και τη ρίχνει στη λήθη. Όταν λοιπόν η ψυχή εξέρχεται από το σώμα, παραδίδεται στις εξουσίες (του πονηρού), οι οποίες την αλυσοδένουν, τη φυλακίζουν και τη βιάζουν, μέχρις ότου να απελευθερωθεί από τη λήθη και ν' αποκτήσει γνώση. Όταν λοιπόν γίνει τέλεια μ' αυτό τον τρόπο, τότε έχει σωθεί».

Εγώ είπα, «Κύριε, πώς μπορεί η ψυχή να γίνει μικρότερη και να επιστρέψει στη φύση της μητέρας της ή μέσα στον άνθρωπο;» Τότε εκείνος χάρηκε με την ερώτησή μου και μου είπε, «Αλήθεια, είσαι ευλογημένος, διότι έχεις κατανοήσει! Η ψυχή έχει δημιουργηθεί για να ακολουθεί μιαν άλλη, εφόσον το Πνεύμα της ζωής υπάρχει μέσα σ' αυτήν. Σώζεται μέσω αυτής. Δεν ρίπτεται ξανά μέσα σε κάποια άλλη σάρκα».

Κι εγώ είπα, «Κύριε, πού θα πάνε οι ψυχές εκείνων οι οποίοι γνώριζαν μεν αλλά απομακρύνθηκαν;» Εκείνος απάντησε, «Στον τόπο εκείνο όπου πηγαίνουν οι άγγελοι της πενίας, εκεί όπου δεν υπάρχει μετάνοια. Και θα μείνουν για την ημέρα κατά την οποία θα βασανιστούν όσοι έχουν βλασφημήσει κατά του πνεύματος και θα τιμωρηθούν με αιώνια τιμωρία».

Εγώ είπα, «Κύριε, από πού προέρχεται το απεχθές πνεύμα;» Τότε εκείνος μου είπε, «Η Μητέρα-Πατέρας που είναι πλήρης ελέους, το άγιο Πνεύμα, ο Ένας που είναι ελεήμων και συμπαρίσταται σε σας, δηλαδή η Επίνοια, εκδήλωσε το γέννημα του τέλειου είδους και τη διάνοια του και το αιώνιο φως του ανθρώπου. Όταν ο αρχιδαιμών αντελήφθη ότι ήταν υπέρτεροί του και τον ξεπερνούσαν ως προς τη διάνοια, θέλησε να καταλάβει τη σκέψη τους, χωρίς βέβαια να γνωρίζει ότι εκείνοι τον ξεπερνούσαν πράγματι ως προς τη διάνοια και ότι δεν θα μπορούσε να τους υποτάξει.

Κατέστρωσε λοιπόν ένα σχέδιο με τις δυνάμεις του και διέπραξαν από κοινού μοιχεία με τη Σοφία, από την οποία προέκυψε μια πικρή μοίρα, η οποία είναι τα τελευταία φοβερά δεσμά. Έτσι, έγινε τυφλή ολόκληρη η δημιουργία, ώστε να μην μπορούν (τα δημιουργήματα) να γνωρίζουν τον Θεό, ο οποίος είναι υπεράνω όλων. Και εξ' αιτίας της αλυσίδας της λήθης, απεκρύβησαν τα αμαρτήματά τους. Διότι είναι δέσμοι μέτρων, καιρών και στιγμών εφόσον η μοίρα είναι ο κύριος των πάντων.

Και εκείνος μετανόησε για οτιδήποτε είχε αποκτήσει υπόσταση μέσω αυτού. Αυτή τη φορά σκέφτηκε να φέρει έναν κατακλυσμό στα έργα των ανθρώπων. Το μεγαλείο όμως του φωτός της πρόγνωσης πληροφόρησε το Νώε κι εκείνος το γνωστοποίησε σε όλους τους **απογόνους, οι οποίοι είναι οι γιοί των ανθρώπων**. Όσοι όμως ήσαν ξένοι προς αυτόν, δεν τον άκουσαν. Δεν συνέβη όπως λέει ο Μωυσής, ότι δηλαδή «εισήλθαν... εις την κιβωτόν», αλλά κρύφτηκαν σ' ένα χώρο, όχι μόνο ο Νώε αλλά και πολλοί άλλοι άνθρωποι. Πήγαν και κρύφτηκαν μέσα σε μια φωτεινή νεφέλη. Κι εκείνος

αναγνώρισε την κυριαρχία του και εκείνη που ανήκει στο φως ήταν μαζί του, έχοντας λάμψει επάνω τους επειδή είχε φέρει σκοτάδι πάνω σ' ολόκληρη τη γη.

Και έκανε ένα σχέδιο μαζί με τις δυνάμεις του. **Έστειλε τους αγγέλους του στις θυγατέρες των ανθρώπων για να πάρουν μερικές απ' αυτές για τον εαυτό τους** και να κάνουν απογόνους. Στην αρχή δεν το κατάφεραν, γι' αυτό και συγκεντρώθηκαν ξανά και μηχανεύτηκαν ένα άλλο σχέδιο. Δημιούργησαν ένα απεχθές πνεύμα που να μοιάζει με το Πνεύμα το οποίο είχε κατέλθει, ώστε να μολύνουν μέσω αυτού τις ψυχές. Και οι άγγελοι μεταμορφώθηκαν κι έγιναν όμοιοι με τους συντρόφους τους και τις γέμισαν με το πνεύμα του σκότους και του κακού. Έφεραν χρυσάφι και ασήμι και χαλκό και σίδηρο και κάθε λογής μέταλλο. Και οδήγησαν τους ανθρώπους που τους είχαν ακολουθήσει σε μεγάλα προβλήματα και τους παραπλάνησαν και τους ξεστράτισαν. Οι άνθρωποι γερνούσαν χωρίς να νιώθουν τη χαρά. Πέθαιναν χωρίς να έχουν βρει την αλήθεια και τον Θεό. Έτσι, ολόκληρη η δημιουργία πέρασε σε μια παντοτινή σκλαβιά, από το θεμελιώμα του κόσμου μέχρι σήμερα. **Και άρπαξαν γυναίκες και έκαναν παιδιά μαζί τους, παιδιά του σκότους, όπως ήταν οι ίδιοι. Και έκλεισαν τις καρδιές τους και σκλήρυναν το πνεύμα τους.**

Για να δούμε τώρα πόσους θεούς και ανθρώπους Αδάμ έχουμε για να απαντήσουμε υπεύθυνα στο ποιος είναι ο σκοπός της Δημιουργίας τους, συμπεριλαμβάνοντας στοιχεία του παγκόσμιου Εσωτερισμού για την δημιουργία των ανθρώπινων φυλών:

3 εκ. Μεσογειακοί λαοί-Πελασγοί-Μόες-Μεσόγειος

2 εκ. Κοκκινότριχα βουβά κτήνη-Ορκ-Ραξάσας-Τουράν

1 εκ. Αρχάνθρωποι Πετραλώνων Χαλκιδικής, κυνηγοί homo sapiens, που γνώριζαν τη φωτιά και την ζωγραφική.

500.000 Ο Ουρανός Τιτάν της Δυναστείας των Ουρανίδων και Τιταία Γη-

450.000 Ωκεανός-Τία-Παρθενογένεση-Αυτογεννημένοι-Ερμαφρόδιτοι-Ιναχος-Φορωνεύς

400.000 Κρόνος-Κρονίδες, Ιαπετός-Ιαπετίδες

350.000 Ο Ιαπετός δημιουργεί ευνούχους

300.000 Δήμητρα και Ιαπετός κάνουν τον Lulu εργάτη-Ο Homo Erectus γίνεται Homo sapiens στην Αφρική (365 Άγγελοι δημιούργησαν υλικό σώμα. ο Άτλας Γιαχβέ ζητάει περιτομή του εργάτη.

250.000 Δημιουργούνται 5 θεοί στο Σείριο, το αποκορύφωμα γενετικής τεχνολογίας των «θεών»-Αθηνά-Απόλλων-Άρτεμη-Διόνυσος

200.000 Παγετώνες- Νεότερα-Ηomo Habilis- Δημιουργούνται από Δήμητρα, Ιαπετό, Προμηθέα, ο Αντάμου και η Τιαμάτ που κάνουν 30 αρσενικούς και 30 θηλυκούς κλώνους.

150.000 Ο Homo sapiens διασταυρώνεται

100.000 Ο Ιαπετός με 2 θνητές κάνει τους Αντάπα-Τίτη (Αδάμ-Εύα). Ο Δίας ευνουχίζει τον Άτλα

80.000 Τέκνα σκότους και επιμειξίας γονιδίων από Νεφελίμ

50.000 Τιτανομαχία Δία + Πανδώρα-Γραικοί-Ηπειρώτες

40.000 Μακεδόνες

35.000 Νεφελίμ-Τερατογόνες-Κτηνάνθρωποι-Δαίμονες-Κανίβαλοι

30.000 Κέκρωψ Οφιογενής βασιλιάς Αθηνών-Α' ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ

20.000 Προμηθεϊκοί βροτοί-Καυκάσιοι

10.000 Ολύμπιων-Πανδώρα+Επιμηθέας Ιαπετού γεννούν την Πύρρα-Ιαπετού Προμηθέας-Δευκαλίων+Πύρρα-Ατλαντοάριοι-Κλώνοι θεοί απόγονοι λίθων. ΕΛΛΗΝΟΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Ο Προμηθέας και η Περσεφόνη γεννούν τον Ερμή τον Τρισμέγιστο.

9.500 Κρόνου Ζευς+Πύρα = Έλλην, ο Έλλην Γενάρχης Βασιλέων Αρχιερέων-Έλληνες-Ημίθεοι

8.000 Δρακογεννημένοι Κλώνοι Κάδμου

5.000 Ψυχικοί-Μέρορες

4.000 Δρακογεννημένοι Ιάσωνα

3.600 Μήνυμα Λόγου σε Θεούς

3.000 Βάρβαροι-Ατλαντοπρομηθεϊκοί δίχως σπινθήρα

2.500 Απόγονοι Νώε Σημ-Χαμ-Ιάφεθ (και ο Μελχισεδέκ από αγγελική επέμβαση στην αδελφή του Νώε)

1.600 Αποχώρηση θεών ΕΛ από τη γη

1.377 Κάθοδος Δωριέων, ΤΡΩΙΚΑ, 1η φυλετική ποιμή, 3.300 χρόνια λήγει το 2.023 μ.Χ,

1.000 Χοϊκός-Σιδηρόν Γένος-Γήινος Υλικός άνθρωπος-Σκοτεινή περίοδος ελλήνων, οι πειρατές φοίνικες κυριαρχούν στην Μεσόγειο και οι Έλληνες παρακμάζουν και γίνονται μισθοφόροι πειρατές

900 Όμηρος

700 Ησίοδος

600 Σόλων, Ηράκλειτος, Φερεκύδης

500 Πυθαγόρας, Παρμενίδης

400 Σωκράτης, Πλάτων, Αριστοτέλης

333 Αλέξανδρος ο Μέγας

4 π.Χ. Αδάμ έσχατος-Υιός Ανθρώπου Ιησούς Χριστός

1.921 Αδάμ Λόγος Χριστός Δάσκαλος Ιωάννης

1.991 Κλώνιο από ανθρώπινα εργαστήρια

2.001 Άνθρωπος Λόγος Χριστός

Οι άνθρωποι νομίζουν ότι βρίσκονται στην κορυφή της διατροφικής πυραμίδας, αλλά η Ιστορία και ο Εσωτερισμός τους διαφεύδουν. Τι συμβαίνει στα πεδία μεταξύ ανθρώπου και άλλων όντων;

1. Άγγελοι Θείου Πεδίου του Πατέρα

Ανακυκλώνουν κάθε συντονισμό με τη Θεία Βούληση, που είναι αγαθοτελής. Η Θεία Ανθρωποϊδέα εκπορεύεται από τους Πατρικούς κόλπους με σκοπό να φανερώσει: α) την Ύπαρξή Του, β) την Ταυτότητά και το Έργο Του.

Ταυτότητα του ανθρώπου είναι το «Θεοί Εστέ», το κατ' εικόνα, προορισμός το «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι» το καθ' ομοίωσιν.

2. Άγγελοι της Βασιλείας των Ουρανών

Ανακυκλώνουν την Θεία Πρόνοια, ως Αγάπη και Σοφία. Το μέσον ή ο δρόμος επίτευξης Χριστοποίησης και Θέωσης του ανθρώπου, είναι η αποδοχή της Υιότητας, δηλαδή ο εν ημίν Χριστός, το βίωμα «Αγαπάτε Αλλήλους ως ένας εαυτός», διότι όπως είπε «δι εμού εις τον Πατέρα».

3. Άγγελοι Πεδίων του Λόγου

Ανακυκλώνουν τις εκφράσεις της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Ενεργοποιούν το κατ' εικόνα και ομοίωση. Ύψιστοι. Όλη η ανθρώπινη δημιουργικότητα συνοψίζεται στο Βασίλειον Ιεράτευμα, το οποίο εκπροσωπεί ο Μελχισεδέκ, μέσω του οποίου συνδέεται η ανθρωπότητα με το βασίλειο των Αγγέλων, μέσω των μυστηρίων του Λόγου Σωτήρος Χριστού, που πρόσφερε το αίμα του ως άνθρωπος και τη Θεία εργασία ως Θεός. Το Άγιο Πνεύμα προσφέρει αενάως Θεία αγαθά «ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός», τα «ελλείποντα πληροί και τα ασθενούντα θεραπεύει», το Πνεύμα της Αληθείας που ελευθερώνει από τη λήθη (Παράκλητος-Δάσκαλος Ιωάννης Υπενθυμητής των Θείων Νόμων) και από την αδικία-δέσμευση. Ο άνθρωπος λαμβάνει Άγιο Πνεύμα.

4. Άγγελοι Ψυχικού Πεδίου

Τρέφονται από το εύψυχον των ανθρώπων. Προσφέρουν στον άνθρωπο Θεία ψυχή αθάνατη.

5. Άγγελοι Συνείδησης Αιτιατού

Τρέφονται από την πνευματικότητα της συνείδησης του ανθρώπου. Άγγελοι Μακαρίων πεδίων, τρέφονται από την γαλήνη, την πραότητα, την ησυχία, την αταραξία, την ισορροπία, την προσήνεια, τη χαρά ή χαρμολύπη, την ευδαιμονία, την ευτυχία. Πρόσφεραν στον άνθρωπο τον δημιουργό του είναι του.

6. Ουρανίδες-εξωγήινες ανθρωπότητες: Εκατόγχειρες, Κύκλωπες, Ερπετοειδείς Γίγαντες, Μελίες, Νύμφες

Αίμα και σπέρμα με ιδιοτελή σκοπό ευγονικής επιμειξίας DNA.

Τρέφονται από την απόγνωση, το αίσθημα αποκοπής, απώλειας, λήθης, έκπτωσης.

Πρόσφεραν το Ζωδιακό κύκλο εξέλιξης, δηλαδή το μηχανικό σύστημα εξέλιξης, μετενσάρκωση, κάρμα κ.λπ. Στο κέντρο του Ζωδιακού, ο Οφιούχος ή αλλιώς Ουροβόρος Όφις, που συμβολίζει τη μνήμη στο Ζωδιακό από τον Ιχθύ στον Κριό. Δηλαδή, αντίστοιχα αποκαλύπτει το κύκλωμα ροής. Από τον Ιχθύ-Έρπετό-Όφι-Σαμαέλ-Διάβολος-Σατανάς-Αντίπαλος-Τραγόμορφος-Γραμματέας του Κρόνου Ερμής, Ιαπετός και του Κριού-Λέοντα-Σκύλα-Νεμβρώδ-Ελ Σανταΐ-Γιαχβέ-Εωσφόρος-Κρόνος ονό-

μορφος, που αποτελούν τις Ιεραρχίες των αγγέλων και των τάξεων των Ελοχίμ που αποτελούν την οντότητα Ιαλδαβαώθ και τον οποίο λάρτευαν στις μαύρες στοές της Ρώμης, της Βαβυλώνας και της Συρίας και αναπαριστούσαν ως λεοντοκέφαλο όφι και που σε χιλιάδες μέρη στον κόσμο συμβόλιζαν με ένα Δράκο. Αυτός ο δράκοντας της αποκάλυψης είναι ο Μέγας Αρχιτέκτων του Υλικού Σύμπαντος.

7. Τιτάνες-Γίγαντες-Νεφελίμ=επιμειξία με θνητές γυναίκες

Τρέφονται από την ανακύκλωση της γέννησης και του θανάτου, δηλαδή της ύπαρξης του ανθρώπου. Ιαλδαβαώθ, Γιαχβέ, Σαμαέλ. Τρέφονται από την οδύνη, τον πόνο, την απελπισία, τη μοναξιά της τυραννίας και τα βασανιστήρια των ανθρώπων. Πρόσφερε στον άνθρωπο την ευκαιρία να δημιουργήσει τα πεδία της ύλης με σκοπό και κίνητρο όμως, να παγιδευτεί. Δαίμονες αντιύλης.

8. Ολύμπιοι, νέκταρ κι αμβροσία

Πρόσφεραν τις συνθήκες ανάπτυξης και εξέλιξης του ανώτερου νοητικού που βρίσκεται δέσμια της χωριστικότητας. Δώσανε γνώσεις και επιστήμες στους ανθρώπους. ΕΛΛΗΝ

9. Μάκαρες-Νιρβάνοι

Απορροφούν συνειδητότητα. Ηλίσια Πεδία, Βαλχάλα, τα Λιβάδια του Μανιτού. Πρόσφεραν στον άνθρωπο έναν ιδανικό παράδεισο, το χρυσό χάπι, μια διάσταση ανταμοιβών με αίτια και σκοπό την συνεχή επανενσάρκωση στα πεδία της ύλης.

10. Βολαδόρες

Νοητικό κέλυφος-αυγό, νοητικός ανακλαστικός αιθέρας. Οι Αννουνάκι δίνουν τον κατώτερο νου στον άνθρωπο.

Τρέφονται από την χωριστικότητα, την έριδα, τον πόλεμο, τη φιλονικία, την εξουσιαστικότητα και την εκμετάλλευση των ανθρώπων για να παρατείνουν τη ζωή τους. Οι άρχοντες του άερος, οι κοσμοκράτορες του κόσμου τούτου. Δώσανε το αίμα τους και το DNA τους στους ανθρώπους.

11. Βαμπίρ-αίμα, Λυκάνθρωποι, αστρικοί Δαίμονες συναισθημάτων, επιθυμιών

Αστρικό φως-αιθερική ενέργεια. 72 Άγγελοι δημιουργούν το αστρικό καλούπι του ανθρώπου. Ίναχος-Φορωνεύς-Ερμαφρόδιτοι.

12. Σκουλήκια-Έντομα-Στοιχειακά-Κανίβαλοι-Δαίμονες.

Τρέφονται από τη σάρκα, τη φρίκη και τον τρόμο των ανθρώπων. Απορρόφηση ενδορφινών, κωναρίου, μυελού των οστών.

13. Υποχθόνια και Καταχθόνια Αστρικά όντα

Τρέφονται από επιδημίες, φυσικές και γεωλογικές, καταστροφές, μαζικούς θανάτους και την ανθρωπινή βία και εγκληματικότητα

Επομένως ο σκοπός του ανθρώπου είναι τουλάχιστον διπλός εφόσον τρέφεται από τα άνω και τροφοδοτεί τα κάτω. Για την ακρίβεια, υπάρχουν είδη ανθρώπων που δημιουργήθηκαν για ανακύκλωση και άλλα που έχουν την δυνατότητα της Θέωσης. Αν η αληθινή αιτία της πτώσης γίνει κατανοητή τότε η Αλήθεια απελευθερώνει τον άνθρωπο.

Γιώργος Κλειδαράς